

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΕΜΠΟΡΙΣΜΟΙ

ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄

1922

ΑΘΗΝΑΙ

1922

ΠΡΟΛΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ

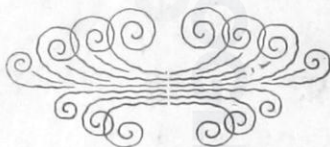
ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1922

2471

ΑΘΗΝΑΙ

—

1922

Η Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο Δ΄

SISMANOGLIO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Προβαίοντες εις τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμερολογίου τούτου, τὸ μικρὸν κέρδος τοῦ δποίου θέλει χρησιμοποιηθῆ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιβλιοθήκης ἡμῶν, νομίζομεν ὅτι συντελοῦμεν συγχρόνως καὶ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου μας, τὰ δποια ἀμιλλώμενα νὰ παρουσιάσουν ἔργα αὐτῶν, εἴτε πρι-
τότυπα εἴτε καὶ ἐκ μεταφράσεων ἐπιδίδοντας εἰς με-
λέτας χρησίμους καὶ συνηθίζον νὰ διαθέτουν εὐχα-
ρίστως τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των εἰς πνευματικὰς
ἀσχολίας.

Διότι αἱ ἐκ τοῦ σχολικοῦ προγράμματος ἐπιβαλλό-
μενα εἰς τοὺς σπουδαστὰς γνώσεις ἀποτελοῦν μὲν συ-
στηματικὸν πυρῆνα ἀπαραιτήτων γνώσεων, εἶνε ὅμως
ἀνάγκη αἱ γνώσεις αὗται νὰ καλλιεργῶνται καὶ ἐπε-
κτείνωνται διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐργασίας.

Ἡ συνήθεια δὲ τῆς ἀναγνώσεως ὠφελίμων καὶ
ἐγκυκλοπαιδικῶν βιβλίων πρέπει νὰ ἀποκτηθῆ ἀπὸ
μικροῦς ἡλικίας.

Ἄλλως οἱ τυχόντες οἰσθήπιτο μορφώσεως, οὐ
μόνον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσαχθοῦν ἐν τῷ μέλλοντι,
ἀλλὰ καὶ δημέραι γίνονται κατώτερον ἑαυτῶν ἀπο-
βάλλοντες καὶ τὰς κεκτημένας γνώσεις των.

β'

Με τὰς σκέψεις ταύτας προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκδοσιν καὶ εὐελπιστοῦμεν ὅτι τὸ μικρὸν ἔργον μας θέλει γίνεαι εὐμενῶς ἀποδεκτὸν καὶ ὑποστηριχθῆν ὑπὸ παντὸς φίλου τῶν γραμμάτων πρὸς μεγίστην μας ἐνθάρρυνσιν.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Δ' Τάξεως
τῆς Ἐθν. Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου

ΓΟΡΗ Κ. ΜΑΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΡΥΣΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΗΣ ΕΜ. ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΔΞΕΧΑΣΤΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

(10 ΑΠΡΙΛΗ 1821)

.....
.....«Χτυπάτε πολεμάρχοι !...
Ἄπ' ἄκρη 'ς ἄκρη χαλασμός...
Κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη !.....
(ΑΡ. ΒΑΛΛΑΡΙΤΗΣ)

Μεσάνυχτα ! . . . . .

Τὸν γλυκὸ ἀνοιξιάτικο ὕπνο τῶν Φαναριοτῶν ἤρθε νὰ ταραξῆ ἡ φωνὴ τοῦ κράχτη ποῦ τοὺς ἔκραξε νὰ πᾶν νὰ γιορτάσουν τὸ χαρμόσυνο γεγονός: *τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σωτήρα*.....

Τὸ Φανάρι—ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ—εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἄγριους γενίτσαρους φρομένους μεσ' ἀπ' τὰ βάθια τῆς Ἀνατολῆς γιὰ νὰ ἐχτελέγουν τ' ἀπαίσιμα σχέδια τῶν κακούργων ἀφεντάδων των . . . . .

Ὡστόσο οἱ πιστοὶ, ἀψηφῶντες κάθε κίντυνο, τρέχουν γιὰ νὰκούσουν τὸ ὑπέροχο Τροπᾶρι ποῦ κάθε

χρόνο ἀγγέλλει στήν ἀνθρωπότητα τὴν ἀνάσταση τοῦ Θεάνθρωπου, ποῦ ἐκούσια θυσιάστηκε γιὰ νὰ τὴ λυτρώσῃ ἀπ' τὶς ἁμαρτίες της.

«Νέοι γέροι καὶ κόραις» φορεμένοι μὲ τὰ καλλίτερά τους γιορτερά ροῦχα, προσέρχονται τώρα στὴ μικρὴ ἐκκλησίαισα τοῦ Πατριαρχείου γιὰ νὰκούσουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Ἐθναρχῆ καὶ νὰσπαστοῦν τὸ ἅγιο Του χέρι . . . .

Ἡ Θεία λειτουργία ἄρχισε . . . .

Ἡ ἐκκλησίαισα εἶναι καταμεστή.

ἽΟλονῶν τὰ βλέμματα εἶναι γυρισμένα πρὸς τὴν εἴσοδο ἀπ' τὴν ὁποία θὰ μῆτὶ ὁ Πατριάρχης...

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ νά. Προβάλλει ἡ γλυκειὰ καὶ γελαστὴ μορφὴ του. Καταβαίνει στὸ ναὸ τριγυρισμένος ἀπὸ δώδεκα Δεσποτάδες, γιὰ νὰ μοιράσῃ μὲ τὰ ἴδια Του χέρια στὰ πνευματικά Του τέκνα τὸ «Ἀνέσπερο Φῶς» καὶ νὰ ψάλλῃ μὲ τὰ ἴδια Του χέρια τὸ Θεῖο Τροπάρι.

Ἵύλογαί τὸ πλῆθος καὶ συχρόνως ἕνα χαμόγελο ζωγραφίζεται στὰ χεῖλια Του...

Εἶναι τὸ χαμόγελο τοῦ ἀρχηγοῦ ποῦ προσπαθᾷ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατιῶτες του...

Εἶναι τὸ μειδίαμα τοῦ Ἐθναρχῆ ποῦ προσπαθᾷ νὰ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς πονεμένους Ἑλληνες, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ξεχάσουν τ' ἀπαίσιμα γεγονότα ποῦχαν συμβῆ κείνες τὶς μέρες, καὶ νὰ γιορτάσουν χαρούμενοι τὴν Μεγάλῃ Μέρα..

Τί ὑπέροχος, τί μεγάλος Ἀρχηγός !...

ἽΗ λειτουργία ἐτελείωσε . . . .

Οἱ πιστοί, περνοῦν τώρα ἕνας-ἕνας μπρὸς ἀπ' τὸν πνευματικὸ τους πατέρα καὶ μὲ εὐλάβεια ἀσπάζονται τὴν δεξιάν Του, ἐνῶ Αὐτὸς μὲ τὸ χαμόγελο πάντα στὰ χεῖλια τοὺς εὐχεται «χρόνια πολλά» . . . .

ἽΑλλά . . . γιὰτὶ δὲν θέλουν νὰ τὸν ἀποχωριστοῦν σήμερα;...Γιατὶ θέλουν νὰ μείνουν περισσότερες ὥρες μαζὶ του;..Ποιὸς ξέρει. ἽΕνα ἐνδόμυχο, ἕνα κακὸ προαίσθημα σὰν κάττι νὰ τοὺς ἔλεγε...Τί θὰ συμβῆ ἄραγε ; . . . ἽΕνας Θεὸς τὸ ξέρει . . . .

ἽΥστερὸ ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ ἐκκλησίαισα ἦταν ἄδεια.

ἽΟ κόσμος σκυθρωπὸς πηγαίνει στὰ σπήτια του....

ἽΕξῶ ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ. ἽΗ ροδοδάχτυλη χαυραγὴ ἐτρούβηξε μὲ τὰ μαγικά της δάχτυλα τὸν σκοτεινὸ πέπλο τῆς νύχτας. . . .

ἽΟ Πατριάρχης ἀνέβηκε στὸ Συνοδικὸ γιὰ νὰ περμιμένη τοὺς ἄλλους Δεσποτάδες ποῦ θάρχονταν νὰ τοῦ εὐχηθοῦν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ νὰσπαστοῦν τὴν δεξιάν Του ἐνῶ αὐτὸς θὰ τοὺς μοίραζε, κατὰ τὸ συνήθιο τὰ «κόκκινα αὐγά» δίδοντας τοὺς συχρόνως ἕναν ἀδελφικὸ κι' ἐγκάρδιον ἀσπασμό...

ἽἈξαφνα, τοῦ ἀγγέλλεται ὁ ἐρχομὸς τοῦ Στουράκη ἽΑριστάρχη ποῦχε διαδεχτῆ τὸν Ἐθνομάρτυρα Μ. Διερχμηνέα Κωστάκη Μουρούζη.

Τί νᾶθελε ἄραγε τέτοια ὦρα στὰ Πατριαρχεῖα ; ...
"Ὅλοι βρισκόταν σ' ἀπορία ..

Ὁ Μ. Διερχμηνέας μπαίνει στὸ Συνοδικὸ καὶ χλω-
μὸς πλησιάζει τὸν Πατριάρχη. Δὲν μιλεῖ. Χαιρετάει
μόνον καὶ κάθεται. . . .

Κατόπι ἀπ' αὐτὸν μπαίνει κι' ἓνας ἄλλος : εἶναι ὁ
γραμματικὸς τοῦ ρεῖζ ἐφέντη. Ἦώρα τὰ πράματα εἶ-
ναι ὀλοφάνερα: Κάτι κακὸ ἐσκεδίοζαν. Ὁ Πατριάρχης
ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται καθὼς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ
δὲν εἶχαν ἄδικο. Γιατί μόλις ἔκατσε κι' ὁ γραμματι-
κός, ὁ Μ. Διερχμηνέας εἶπε ὅτι φέρει ἔγγραφο, ποῦ
πρέπει νὰ διαβαστῇ μπρὸς στὴ Σύνοδο...

Ἡ Σύνοδος φωνάζεται κι ὅλοι ἀκοῦν μὲ μεγάλη
καὶ φανερὴ ἐκπλήξη τὸ παρακάτω ἀπαίσιο φερμάνι:

«Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ἔφάνη ἀνάξιος τοῦ πα-
τριαρχικοῦ θρόνου ἀχάριστος καὶ ἄπιστος πρὸς τὴν
Πύλη καὶ ραδιοῦργος (!;!;) γίνεται ἐκπτωτος τῆς θέ-
σεως του καὶ τῷ προσδιορίζεται ὡς τόπος διαμονῆς τὸ
Καδήκιοι(!) μέχρι δευτέρας διαταγῆς .

Χίλιοι κερανοί!... Ἄλλ' εἶν' ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ
λέει τὸ φοβερὸ Σουλτανικὸ φερμάνι;

"Ἄπιστος !!! Ραδιοῦργος !!! Ἀνάξιος !!! Γιατί;
Τί ἔκαμε;....

"Ἦθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἤθελε νὰ φωνάξῃ: Εἶναι
ὄλα ψέμματα, εἶναι σκεφαντίες ἀνήκουστες!...

"Ἄλλὰ ποῦ; σὲ ποιόνα;

"Ἐξω ἢ ἄγριοι γενιτσάροι τὸν περιμέναν χαρούμε-
νοι γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν ποιὸς ξέρει ποῦ.

Ὁ Πατριάρχης χαιρετάει γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς
Συνοδικοὺς καὶ βγαίνει. Ἐνα δάκρυ κυλάει στὸ
χλωμὸ Του πρόσωπο. Συγκρατιέται... Μὲ βῆμα στα-
θερὸ ἀκολουθεῖ τοὺς φοβεροὺς δημίους. Ὁ πιστός
Του ἀρχιδιάκονος Νικηφόρος τὸν συνοδεύει.

Ποῦ θὰ τὸν πᾶν ἄραγε;...Κανείς δὲν ξέρεει...

«...Καὶ τῷ προσδιορίζεται ὡς τόπος διαμονῆς τὸ
Καδήκιοι...»λέει τὸ σατανικὸ φερμάνι...

"Ἄλλὰ κι' ἐδῶ θριαμβεύει ἡ παμπεισιὰ τῶν σκυλιῶν
...Κι' ἀντὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ Καδήκιοι τὸν ὀ-
δηγοῦν στὶς φυλακὲς τοῦ Μποσταντζήμπαση.

Ὁ Πατριάρχης ἅμα τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ κατά-
λαβε πιά ὅτι τὸ τέλος του δὲν ἦταν μακριά.

Γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται...Προσεύχονταν
γιὰ τὸ δύσμοιρο καὶ καταπονεμένο Ἔθνος του, πα-
ρακαλῶντας τὸν Παντοδύναμο νὰ τὸ βοηθήσῃ στὸν
Ἱερό του Ἀγῶνα.

"Ἦστερ' ἀπὸ λίγη ὦρα ἓνας βλοσυρὸς γενιτσάρος
μπῆκε στὴ φυλακὴ καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθή-
σῃ...

"Ἐπιβιβάζεται σ' ἓνα μικρὸ πλοῖο καὶ ὀδηγιέται κατὰ
πάλι στὸ Φανάρι....

"Ἀπ' τὸ πλοιάριο ἔριξε ἓνα παραπονεμένο βλέμμα

κατὰ τὸ Μεγάλο Μοναστήρι. Τοῦ φάνηκε τώρα σὰν
νὰ εἶδε γραμμένο μ' ὀλοζώντανα γράμματο πάνω στὸν
τροῦλο του το: «πάλαι μὲ χρόνια μὲ κοιροὺς πάλαι
δικά μας θάναι...» Παρηγορήθηκε...

Μόλις ἔφτασε στὴν παραλία τοῦ Φαναριοῦ σήκωσε
τ' ὀλόλευκο κεφάλι του ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό, ἔκαμε
τρεῖς φορές τὸ σταυρό του καὶ κατόπι γονάτισε κλίνον-
τάς το στὸ ἀπαίσιο μαχαῖρι τοῦ δημίου.

Ἄλλ' ὄχι! δὲν εἶχ' ἔρθῃ ἡ ὥρα ἀκόμα. Ὁ δήμιος
τὸν σήκωσε καὶ τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ τό-
πος τῆς ποινῆς του. . . . .

Ἀπὸ δῶ τὸν ὠδήγησαν στὰ Πατριαρχεῖα. Ἐκεῖ στὸ
κατῶφλι τῆς Μεγάλῃς Πύλης εἶναι στημένη ἡ θηλειὰ
ποῦ θὰ σφίξῃ τὸν λαμὸ τοῦ ὑπέροχου Ἱεράρχη.

Ἄλλα εἶναι ἔτοιμα! Ὁ Μάρτυρας προσεύχεται γιὰ
τελευταῖα φορά, ἔπειτα προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀγχόνη,
παίρνει μόνες του τὴν θηλειὰ καὶ τὴν βάζει στὸ
λαιμό του. . . . .

Ἄνας ἀπαίσιος κρότος ἀκούστηκε καὶ τὸ πᾶν τετέ-
λεσται! . . . . .

Ὁ Πατριάρχης ἀπέθανε-ἐδολοφονήθη! . . . .
Τὴν ἴδια ὥρα οἱ κακομοιρισμένοι Χριστιανοὶ ἀναγ-
κασμένοι ἀπ' τὴ βία, ὄχι μακρὰ ἀπ' τὸν τόπο τοῦ
ἐγκλήματος, πολυχρονοῦσαν τὸ νέο τους Πατριάρχη
Εὐγένιον. . . . .

. . . . .
Κι ἔτσι συνέβηκε ὥστε τὴν ἴδια μέρα ΕΝΑΣ ἀνέ-

βηκε ἀπ' τὸν τάφο ὅπου ἐκούσια εἶχε κατέβῃ γιὰ νὰ
λυτρώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' τὶς ἁμαρτίες της, κι'
ΕΝΑΣ ἌΛΛΟΣ κατέβηκε γιὰ νὰ θεμελιώσῃ μὲ τὸ
κατέβασμά του αὐτὸ τὴν ἐλευτεριά τοῦ ΕΛΛΗΝΙ-
ΣΜΟΥ! . . . .

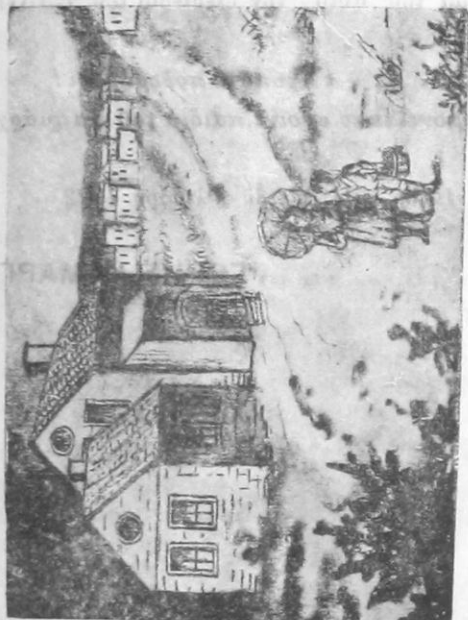
. . . . . «Χτυπᾶτε πολεμάρχοι! . . . .

Μὴ λησμονεῖτε τὸ σχοινί, παιδιὰ τοῦ Πατριάρχῃ!»

Πόλη, οἰκίς 27 τοῦ Φλεβάρου 1922

ΓΟΡΗΣ Κ. ΜΑΡΓΑΣ

Ἐξοχική οἰκία ἐν Ἐλβετίᾳ

ΓΟΡΗ Κ. ΜΑΡΓΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Σ' ἐκεῖνον ποῦ μ' ἔφερε
στὸν κόσμον, στὸν σεβα-
στό μου πατέρα τ' ἀ-
φιερώνω.

Δέν εἶχε περάσει μιά βδομάδα ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Δῆ-
μος, τῶμορφο καὶ γενναῖο παληκάρι τοῦ χωριοῦ, παν-
τρεύτηκε τὴν ἀντάξια σὲ κάλη καὶ προτερήματα Ρή-
να, τὴν λυγερὴ τοῦ χωριοῦ, καὶ νὰ κηρύχτηκε ἡ ἐπι-
στράτευση...

Ἡ ἡλικία του φωνάζονταν...

Ὅλα τὰ παληκάρια τοῦ χωριοῦ στὸ ἄκουσμα τῆς
ἐπιστράτευσης ἔτρεχαν χαρούμενα ποῖο νὰ πρωτοπάη
νὰ καταγραφτῆ στὸ στρατό...

Ἦθελαν νὰ πᾶν νὰ πολεμήσουν τὸν Τοῦρκο, τὸν
ἀπαίσιον αὐτὸν τύραννον ποῦ τόσα χρόνια τώρα κρα-
τοῦσε καὶ βασιάνιζε τοὺς σκλάβους ἀδερφοὺς των. . . .

ἤθελαν νὰ πᾶ νὰ διοῦν μὲ τὰ ἴδια τους μάτια τὸ ξεπνίχισμα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ σκυλιοῦ ποῦ τόσα χρόνια πατοῦσε καὶ πατάει ἀκόμα τὴν ἱερὴ Ἑλληνικὴ γῆ.

Ὅλα ἔφυγαν ἕνα μόνον ἔμενε: ὁ Δῆμος...

Μέσω του δυὸ αἰσθήματα: τοῦ Ἑρωτα καὶ τῆς Πατριίδας πάλευαν ἄγρια προσπαθῶντας τὸ ἕνα νὰ νικήσῃ τὸ ἄλλο. Κι' ὅπως σὲ κάθε πάλεμα νικάει ὁ δυνατότερος, ἔτσι συνέβηκε καὶ τώρα: τὸ αἶσθημα τῆς Πατριίδας, τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ ἱερό ἀπ' ὅλα τᾶλλα, νίκησε τὸ αἶσθημα τοῦ Ἑρωτα... Αὐτὸ ἦταν ἐπόμενο σ' ἕνα τέτοιο παληκάρι.

Κι' ἕνα ὁμορφο ἀνοιξιάτικο πρωτὶ ὁ Δῆμος μὲ μεγάλη συντριβὴ χωρίστηκε ἀπ' τὴν Ρήνα του, κι' ἀφήνοντάς την μὲ τὴν γρηά της μάνα, πῆγε κεῖ ποῦ ἡ φωνὴ τῆς Μεγάλης Μάννας τὸν καλοῦσε....

Δυὸ μῆσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Δῆμος βρισκόνταν μακριὰ ἀπ' τὴν γυναικοῦλα του πάνω στὰ χιονοσκεπασμένα βουνὰ τῆς ἐλευτερωμένης Μικρασίας..

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πληγώθηκε δυὸ φορές. Τὴν πρώτη φορὰ πῆρε τὸ πρῶτο γαλόνι: ἔγινε δεκανέας. Τὴν δευτέρη μαζὴ μὲ τὸ γαλόνι πῆρε καὶ τὸ «μετάλλιον τῆς ἀνδρείας»...

Καὶ ποῖος δὲν ἤξερε τώρα τὸν Δῆμο τὸ ξακουστὸ παληκάρι του VI λόχου ποῦχε περικυκλώσῃ μὲ τὴν διμοιρία του κοντὰ στὸ Πολατλή ἐξήντα «Τσέτηδες»

καὶ τοὺς εἶχε πιάσει σὰν τοὺς ποντικούς στὴν καπάντζα ; . . .

Ὅλοι τὸν θαύμαζαν . . . .

Κοντὰ στοὺς ἄλλους ἄρχισε νὰ τὸν θαυμάζῃ κι' ἡ Ρήνα. Γι' αὐτὴν ἦταν «τὸ κρυφὸ της καμάρη». . . . Τὰ κατορθώματά του τὰ μάθαινε ἀπ' τὰ γράμματα ποῦ ἔστελναν στὶς φασίλιες τους τᾶλλα τὰ παληκάρια τοῦ χωριοῦ.

Αὐτός, ἂν καὶ τῆς ἔστελνε πολὺ συχνὰ γράμματα, δὲν εἶχε καταδεχτὴ ὁμως ποτέ του νὰ τῆς περιγράψῃ τὶς παληκαριές του.

Γιὰ φανταστῆτε τὴν χαρὰ τῆς Ρήνας ὅταν εἶδε στὴν ἐφημερίδα πῶς ὁ ἀγαπημένος της προβιβάζονταν εἰς λοχία καὶ τοῦ δίνονταν τὸ «μετάλλιον τῆς ἀνδρείας» . . . Πετοῦσε, ἀπ' τὴ χαρὰ της.

Μὲ τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς ἔστειλε καὶ τὴ φωτογραφία του. ὦ! τί ὁμορφος ποῦχε γίνῃ τώρα! . . . Καὶ πῶς τοῦ πήγαιναν τὰ στρατιωτικά! . . . Ἐκέντησε μιὰν ὁμορφη καντροθήκη κι' ἔβαλε τὸ κάντρο τοῦ καλοῦ της.

Δὲν πέρασε μιὰ βδομάδα καὶ νά! ἔλαβε κι' ἄλλο γράμμα. Μόλις τὸ διάβασε ἀμέσως ἔτρεξε χοροπηδῶντας γιὰ νὰ τὸ δείξῃ στὴ μάνα της ποῦταν μαζομένη κοντὰ στὴ φωτιά. Γιατὶ τᾶχατες ; Καὶ θέλει ρώτημα ; Νά, τῆς ἔγραφε πῶς θὰ προσπαθήσῃ νὰ πάρῃ ἄδεια καὶ κατὰ τὴ Λαμπρὴ νὰ τὸν περιμένῃ . . . .

Ἡ Λαμπρὴ ἐπλησίαζε. Ἡ Ρήνα μὲ ἀνίποπτη λαχτᾶρα περίμενε τὸν ἀγαπημένο της . . .

Ἡ μέρες ὅμως γοργοκυλοῦσαν κι' αὐτὸς δὲν φαίνονταν.

Ἦρθε ἡ Μεγάλῃ βδομάδα. . . .

Τὴ Μ. Τρίτῃ πῆρε ἓνα γράμμα ἀπ' τὸν Δῆμο της. Τῆς ἔγραφε πὼς πῆρε τὴν ἄδεια καὶ πὼς τὸ Μ. Σάββατο θάναί τὸ δίχως ἄλλο κοντά της. Γιὰ φανταστῆτε τί μεγάλη χαρὰ τῆς προξένησε αὐτὸ τὸ γράμμα . . . . Τὴν ἄλλῃ τῇ μέρᾳ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ σπητάκι της γιὰ τὴ Λαμπρῇ. Ἦταν ἡ πρώτη ποῦ θὰ τὴν ἔκανε μαζῇ μὲ τὸ Δῆμο της. Γιατὶ καθὼς εἶπαμε ὁ Δῆμος δὲν εἶχε ἀκόμα μιὰ βδομάδα παντρεμένος ὅταν κηρύχτηκε ἡ ἐπιστράτευση.

Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἔδωσε παραδες στὴ Ζόνια-Κύτσιενα καὶ τῆς ἀγόρασε ἀπ' τὸ παζάρι δύο χρυσοκεντημένες λαμπάδες...

Ἦρθε τὸ Μ. Σάββατο. Ὡς τὸ μεσημέρι τελείωσε ὅλες της τίς δουλιές. Κατόπι ντύθηκε κι' ἔκατσε στὸ παράθυρο ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο θάρχόνταν ὁ καλὸς της.

Ἡ ὥρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ ἀντρούλη της δὲν φαίνονταν πουθενά. Ἄρχισε νὰ νυπομονῇ. . . .

—Ντάν...ν..ν..ν, Ντάν...ν..ν, Ντάν...ν..ν..ν.

Ἡ καμπάνα προσκαλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὸν Ἐσπερινὸ τοῦ Μ. Σαββάτου.

Ἡ Ρήνα σηκώθηκε, ἔκαμε τὸ σταυρὸ της, ἄναψε τὸ καντήλι της καὶ ξανακάθησε....

Ἄρχισε νὰ βραδύαζῃ...

Ἡ Ρήνα μὲ τὸ ξανθόμαλο κεφαλάκι της ἀκουμπισμένο στὰ δυὸ της κρινόλευκα χεράκια, κοίταζε τώρα τὸν ἥλιο ποῦ ἔδνε πίσο ἀπ' τὸ βουνὸ σχηματίζοντας μὲ τᾶπηρα χρώματά του μιὰ ζωγραφιὰ ποῦ δύσκολα θάταν νὰ τὴν ἀποδώσῃ κι' ὁ χρωστήρας τοῦ πιὸ ξακουσμένου ζωγράφου....

Ὁ ἥλιος ἔδυσε...Μαζῇ του ἔδυσαν κι' ἡ τελευταῖες ἐλπίδες τῆς Ρήνας. . . . .

Ἐν' ἄθελο δάκρυ κιλύστηκε στ' ὠραῖο της προσωπάκι. . . . .

Ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ σκεπάζῃ μὲ τὸν μαγικό της πέπλο τὴν φύση. Ἡ Ρήνα βρισκόταν ἀκόμα στὸ παράθυρο, κοιτάζοντας τώρα τὰ παιδιὰ τοῦ μαχαλᾶ ποῦ κνηγοῦσαν νὰ πιάσουν κολοφωτιές γιὰ νὰ τίς κλείσουν μέσα στίς φούσκες κάμνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μικρὰ φαναράκια...

Ἄ! πὼς τὰ ζήλευε! ..Γιατὶ νὰ μὴν ἦταν κι' αὐτὴ παιδί μικρὸ κι' ἀθῶο χωρὶς καμμιά φροντίδα χωρὶς καμμιά σκέψη...

Ἄρχισε τώρα νὰ νοσταλγῇ τὰ παιδικὰ της χρόνια...

Αὐτὴ ἡ σκέψη διήρκεσε ἴσια μὲ τὴν ὥρα ποῦ ἔορθε

τὰ γίδια ὁ καθένas συμμοζεύτηκε στὸ σπιτάκι του. Τίποτα δὲν ἀκουγόταν πιὰ. . . .

Μόνον ὁ κρότος καὶ τὸ ἀχολόγημα τοῦ ποταμοῦ ποῦ περνοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ χωράφια ἐτάραζαν κἄπως τὴν ἡσυχία τῆς μαγικῆς ἀνοιξιάτικης νύχτας.

Κάπου, κάπου ἀκουγόταν τὸ οὐρλιασμα τῶν τσακαλιῶν ἢ κανενὸς λύκου ποῦ ἔδινε στὴ νύχτα μιὰ φοβερὴ ὄψη. . . .

Ὁ Γκιώνης, ἄρχισε κι αὐτὸς νὰ θρηνηῖ γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ ἀδερφοῦ του τοῦ Βία. . . .

Ὅλ' αὐτὰ ἔκαμναν τὴν νύχτα μελαγχολικὴ καὶ λυπητερή.

Ἄρχισε νὰ φοβᾶται. . . . Καὶ θὰ πῆγαινε νὰ κοιμηθῆ ἂν δὲν ἔβλεπε νὰ πλώνωνται σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀργυρὸς φτερούγιες τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ ἔβγαινε τώρα περὶφανε καὶ μεστωμένο πίσω ἀπ' τὴν μικρὴ ραχοῦλα. . . .

Σὲ λίγο ὅλα ἦταν σκεπασμένα ἀπ' τ'ἀργυρά του φτερούγια.

Ἡ φύση μὲ τὰ μύρια θέλητρά της παρουσίαζε τώρα μιὰ ζωγραφιά ἐκτάκτου καλονῆς. . . .

Τὴν ζωγραφιά αὐτὴ ἤρθαν νὰ πλουτήσουν τὰ πρόβατα ποῦ κατέβηκαν ἀπ' τὸ βουνὸ γιὰ νὰ βοσκήσουν κάτω στὰ τσαίρια.

Τὸ βλιάξιμο τῶν ἀρνιῶν καὶ τὸ μουσικὸ καὶ ἁρμονικὸ τους κουδούνισμα ἔδωσαν ζωὴ σ'αὐτὴ τὴν ζωγραφιά ποῦ πρωτίτερα φαίνονταν σὰν νᾶταν ζωγρα-

φισμένη πάνω σὲ χαρτί ἀπ' τὸ χέρι φημισμένου ζωγράφου.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι ἔφερε στὰ φτιά τῆς ὁμορφονεϊᾶς τοὺς παθητικοὺς ἤχους τῆς φλογέρας τοῦ τσιομπάνου ποῦ ἔπαιξε τὸ παθητικὸ κι' ὁμορφο ἐκεῖνο τραγουδάκι τὸ: «**Τάνε μὴ Τάνε...**» Πόσο γοητευτικὴ τὴν κάνει τὴ νύχτα τοῦ χωριοῦ ὁ ἁρμονικὸς ἤχος τῆς φλογέρας!...

Ναγουρισμένη τώρα ἡ Ρήνα ἀπ' τοὺς ἤχους τῆς φλογέρας ἀποκοιμήθηκε...

Στὸ γλυκὸ της ὕπνο ὄνειρεύτηκε τὸν καλὸ της.

Τὸν εἶδε ντυμένο μὲ τίς καλύτερες φουστανέλλες του, νὰ σέρη τὸν χορὸ στ' ἀλώνη ποῦ βρισκόνταν μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Ἡ κεντημένη «τουλαμάρα» του πετιοῦνταν χορεύοντας κι' ἄφινε νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ δυὸ χρυσοκεντημένα γαλόνια του ποῦταν κολλημένα ἀπάνω της. Κι' αὐτὴ τὸν καμάρωνε... Ἡ ἄλλες τὴν κοίταζαν μ' ἓνα φτονερὸ βλέμμα σὰν νᾶθελαν νὰ τὴν πνίξουν.....

Ὅστερα τὸν ἔννοιωσε κοντὰ της..νὰ τὴν σφιγγὴ στὴν ἀγγαλιά του καὶ νὰ κολλάει τὰ χεῖλια του πάνω στὰ δικά της... Ἐνα ἡδονικὸ χαμόγελο ἀνθισε στὰ κοραλένια της χεῖλια. Ὁ! τί ὁμορφη ποῦταν τώρα!...

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ τὸ ἡδονικὸ μεσ' στὴ λάψη τοῦ φεγγαριοῦ τῆς ἔδινε μιὰν ὄψη ἀγγελικῆ...
...ΣΤΡΑΝ...Κ...ΤΟΡΕ...Κ...ΜΑΡΤΕ...

Μακράν μου μείνε, ἄφες με, ὦ! μή μοι γράφης πλέον
 Πάσα σου λέξις μου περῶ, μοῦ σχίζει τὴν καρδίαν
 Τὸ αἰσθημᾶ σου θάψεται εἰς νύκταν αἰωνίαν·
 καὶ μὴ, μὴ εἰς τοὺς πόνους μου προσθέτεις πόνον νέον.
 Ἀυπήσου με ἂν Μάρμαρον, θηρίον ἂν δὲν εἶσαι
 Νὰ λησμονήσω ἄφες με. πλὴν φεῦ! δὲν λησμονῆσαι.

Ἰούλιος Ν. Μπαχαρόπουλος

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΣ

Στεναγμός, δάκρυ, δοκιμή, λύπη, ἀπελπισία.
 Λατρεία, πάθος, προσοχή, ἀνυπομονησία.
 Ὑπακοή, ἀκρίβεια, πλάνη, θάρρος, δειλία.
 Ἀγνότης, ἀφοσίωσις, πίστις, ἀμφιβολία.
 Ἐλπίς, σκέψις, εὐλάβεια, ὄνειρον, ἀγρυπνία.
 Τέρψις, τάφος, παράδεισος, παλμός, τρέλλα,
 [μανία.
 Φιλοσοφία, ποίησις, βάσανος, τυραννία.
 Συγκίνησις, ἐγωϊσμός, θεότης, ἁμαρτία.
 Ὀδύνη, περιέργεια, ψεῦδος, ζηλοτυπία.
 Ὀργή, χαρὰ, περισπασμός καὶ τέλος ἀηδία.

Γ. Χρυσσοστομίδης

ΤΖΩΝ Ο ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΣ

Ἡ εὐμορφος κόρη ἀξάνει ὑπὸ τὸν θερμογόνου
 ἥλιον τῆς Μεσημβρίας, καθὼς τὰ ζωηρὰ φυτά. Ὅπως
 αὐτὰ σπινθηροβολοῦν, οὕτω καὶ αὐτὴ σπινθηροβολεῖ
 χύνουσα τὴν συγκίνησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων χω-
 ρικῶν, ὅταν ἐξηγτημένοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέ-
 ρας ἐπιστρέφουν τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ πτωχικὸν χωρίον
 τῶν.

Ἡ ἀπόστασις ἦν ἔχουν νὰ διατρέξουν δὲν εἶναι με-
 γάλῃ· ἀλλὰ οἱ νέοι πηδῶντες ἀπὸ βράχου εἰς βράχον
 ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας εὐρίσκονται εἰς τὰς οἰκίας
 τῶν, ἂν καὶ τὸ χόρτον εἶναι μαλακώτερον καὶ ἀφθο-
 νότερον εἰς τοὺς ἀγροὺς τοὺς πλησίον τοῦ δρόμου, ἐν-
 τούτοις ἢ Ἀσσοῦντα ἢ εὐμορφος κόρη τοῦ χωριοῦ, ὁ-
 δηγεῖ τὸ ποιμνίον τῆς εἰς τὰς πέριξ τοῦ ἰλιγγιάδους
 μονοπατιοῦ. Καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ ἀγαλμάτινόν τῆς παρά-
 στημα ἀναμένει τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ νέοι ἐπιστρέφουν
 εἰς τὸ χωρίον χαιρετῶντίς τὴν διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ
 τῆς φωνῆς.

Μερικοὶ σταματοῦν... Ἡ νῆξ εἶναι τόσον σκοτεινὴ
 ὅταν τὸ ποιμνιον φθάνει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωριοῦ,
 ὥστε αἱ αἴγες δμοιάζουν πρὸς μαύρους διςβόλους, τὸ
 δὲ κάλυμα τῆς Ἀσσοῦντας ἔσβυσε εἰς τὴν σκιάν.

Ἦλθεν ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα ὅπου ἡ Ἀσοούντα ἔπρεπε νὰ ἐκλέξη. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι φυσικῶς καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν διεδραμάτισαν σπουδαῖον ρόλον. Ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸ ἐγένετο ἐχθρικὸν πρὸς τὴν Ἀσοούντα. Τοὺς καθυσάχασεν ὁμως, ἀναγγέλουσα τοὺς ἄρραβῶνας τῆς. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συγκατετέθη νὰ μνηστευθῆ ἦτο πλούσιος γαιοκτήμων, οἱ ζηλόφθονοι τῆ συνεχώρησαν τὸν γάμον αὐτὸν ἀποκαλύπτοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ συζύγου,

Ἐνῶ τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν μίαν ὥραϊαν ἠλιόλουστον πρωΐαν ἀφικνεῖται ἐξ Ἰσπανίας νεαρὸς ἀνθρακωρῦχος, ὀνομαζόμενος Τζῶν Μόλις ἠρίθμει εἰκοσιδύο Μαῖους καὶ ἦτο τόσον ὠραῖος ὅσον καὶ ἡ Ἀσοούντα.

Ἐβάδισεν κατ' εὐθειαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὐμορφῆς κόρης τοῦ χωρίου Ἀσοούντας. Ἐλαφρὰ ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας ἐπὶ τῆ θέα τοῦ νέου τούτου.

Τί ἄραγε νὰ συμβαίη;

—Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπανδρεύεσαι; ἠρώτησεν ὁ νέος.

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη αὐτή.

—Ἐνα γέροντα;

—Ὅχι. Ἐνα γαιοκτήμονα σχεδὸν πενηκοντούτην.

—Καὶ ἐγώ; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ Τζῶν.

— . . . . .

—Ἀπάντησον! Ἐγὼ δὲ μνηστήρ σου;

—Τζῶν! Δὲν ἤμην παρὰ δεκαπενταετίς... Ὡμίλησα ὡς ἓνα παιδί.

—Σιώπησον! Τὰ φιλήματά σου ἦσαν γυναικίος. Μὲ καίουν ἀκόμη καὶ κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἐμοῦ δὲν θὰ τὰ ἀπολαύσῃ. Ἀσοούντα! Θέλεις νὰ μὲ ὑπανδρευθῆς;

—Ἀλλά, Τζῶν, δὲν εἶμαι πλέον ἐλευθέρη.

—Θέλεις νὰ δραπετεύσωμεν μαζὺ εἰς τὴν Ἰσπανίαν; Καθὼς ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Τζῶν εἶχε χαλαρώσει, ἡ Ἀσοούντα ἀνεμέτρησε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἠνωρθώθη ἑτοιμος πρὸς πάλην.

—Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἐμποδίσῃ.

Τὸ πρόσωπον κατέστη φαιὸν καὶ σκληρὸν καθὼς ὁ λίθος. Ἡ χεὶρ τοῦ ὑψώθη διὰ νὰ κυπήσῃ.

—Ἀνανδρε! ἔκραξεν ἡ Ἀσοούντα.

Τότε ὡσὰν νὰ διηρθάνθη ἐκεῖνος τὸ μέγεθος τῆς ταπεινώσεως τοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας του, ἱκετευτικῶς τῆ εἶπε:

—Ἀσοούντα, δὲν σοὶ ζητῶ παρὰ ἓν μόνον πρᾶγμα. Ἀσοούντα, ἄκουσόν με. Νὰ μὲ παραχωρήσῃς μίαν ὥραν, τὴν παραμονὴν τῶν γάμων σου . . . μίαν ὥραν! θὰ ὠμιλήσωμεν περὶ τοῦ παρελθόντος, θὰ ἀναπολήσωμεν τὰς γλυκείας στιγμὰς ἕως διήλθομεν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ θὰ εἰπωμεν τὸ τελευταῖον. . . . τὸ αἰώνιον χαῖρε.

Ἡ Ἀσοούντα τὸ ὑπεσχέθη, διότι ἡ συμφωνία ἦτο ἐπωφελὴς καὶ ὁ ἀνθρακωρῦχος ὠραῖος.

Καὶ τρόντι τὴν παραμονὴν τῶν γάμων τῆς κατὰ τὴν νύκτιαν καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν ἡ Ἄσσοῦντα μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ νεαροῦ ἀνδρακωρῦχου, ὅστις τὴν ἀνέμενεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου τινὸς δεσπόζοντος τοῦ χωρίου.

Ἄγων δλόκληρος συνήχαιτο ἐντὸς τοῦ Τζῶν.

Ὁ ἑξαπατηθεὶς ἑραστής, τοῦ ὁποίου οἱ ὠραῖοι ἰσπανικοὶ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐν τῇ σκοτίᾳ, διετέλει ἐν ἀπογνώσει.

Εἶναι ἀληθές; Ἡ κόρη ἐκείνη, ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του, ἡ αἰθερία αὐτὴ μορφὴ τὸν ἠπάτησε; Καὶ μέσα εἰς τὸ σκότος σφίξας τοὺς γρόνθους του, ἀφῆκε νὰ τῷ ἐκφύγη βλασφημία.

Ἡ ἀφιξίς τῆς Ἄσσοῦντας ἐπὶ τοῦ βράχου ἐτρόμαξε γλαῦκα, ἥτις μὲ μίαν παραπονετικὴν κραυγὴν προσεκάλη τὸν ἔρωτα εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ βράχου.

Κατόπιν ἡ περίπτυσξις των ὑπῆρξε τόσον μακρά, ἡ φωνὴ των τόσον γλυκεία, ὥστε τὸ πτηνὸν καθησυχασθὲν ἐπανάλαβε τὸ ἄσμα του.

Ὅταν ἡ Ἄσσοῦντα ἐοκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Τζῶν τὴν εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— Τὸ ἀπεφάσιες λοιπόν; θὰ τὸν ὑπανδρευθῆς;

— Ἀκόμη; ἀπήντησεν αὐτὴ. Δὲν κρατεῖς λοιπόν τὸν λόγον σου!

— Θὰ τὸν τηρήσω, ἐπανάλαβε μὲ τὴν ἰδίαν φωνὴν φαντάσματος. Σοὶ ὑπεσχέθην ἓνα αἰῶνιον χαῖρε. Θὰ τὸ ἔχῃς.

Ὁῦτω ὀμιλῶν ἔτριβεν ἐν πυρεῖον καὶ ἤγαπτε θροαλίδα τὴν ὁποίαν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του: ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἡ δυναμίτις ἢ ἐκ τοῦ ἀνθρακωρυχείου ὑπεξαιρεθείσα: ὁ θάνατος, ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ λήθη τοῦ παντός.

Σφιγμένη ἐπάνω του, ἡ Ἄσσοῦντα δὲν εἶχε τίποτε διακρίνει. Ὅταν ἐκεῖνος ἠλευθέρωσε καὶ τὰς δύο του χεῖρας περιετύλιξε τὸν τράχηλον τῆς ἀπίστου τὴν ἠχμάλωτίσει καὶ ἐψιδύρισε εἰς ἓνα ὕστατον φίλημα:

Σοὶ ὑπεσχέθην αἰῶνιον χαῖρε!

Ὁ θόρυβος τῆς ἐκρήξεως ἐξύπνησε τοὺς χωρικοὺς. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν εἶπον:

— Θὰ εἶναι κάποιος ἀνθρακωρῦχος ὅστις ἐσορτάζει τὸν γάμον τῆς αὔριον.

Καὶ ἐπανεκοιμήθησαν.

Ἄλλὰ τὸ πτηνὸν ἐξαγριωθὲν ἐπέταξε μακρύτερον διὰ νὰ ψάλλῃ τὸν ἔρωτα, ἐνῶ συγχρόνως δύο ψυχαὶ ἐπέτων πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, θύματα καὶ αἱ δύο τοῦ ἔρωτος.

Μ ΚΟΥΖΟΥΝΗΣ

(Τελειόφοιτος)

Τ Ο Τ Ε

Στὸν θαμνότοπον ἐκεῖ π' ἀναβρῶνς ἡ βρῦσι
 τῆς Χαρᾶς τ' ἀπόκρυφο, τῆς Ἀγάπης τὸ καῦμό
 κᾶποτε κι' ἓνα καιρὸ
 τὰ παρθένα χρόνια μου ἔχω ζήσει...

"Ὡ τ' ἀξέχαστο φιλί μας ὅταν γλυκοσμίξαμε
 στὸν θαμνότοπον ἐκεῖ—στόμα καὶ ψυχὴ!—
 κι' ὦ ἀνεστόρητοι καῦμοι
 ὅταν κᾶποιο δειλινὸ πάλι χωριστήκαμε!

Τ Ω Ρ Α

Στὸ κορμὸ μιᾶς καρδιᾶς τ' ὄνομά σου ἔναι γραμμένο
 μὲ στολίδια καὶ μ' ἀστέρια καὶ φιλιὰ
 μὰ σὰν ἔρθ' ἡ χειμωνιά
 κ' τὰνθόκλωνο ἀπογύρη μαραμμένο
 τ' ὄνομά σου μὲ τὰ χρόνια κι' ἂν θὰ σβύσῃ
 στὸ κορμὸ τῆς καρδιᾶς
 μὲς στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς
 θὰ τρανέπη καὶ ἀλησμόνητο θὰ ζήσει.

Μ. Καρέκος

Κ Α Θ Η Κ Ο Ν Τ Α

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα εἰδικώτερα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα γεννῶνται ἐκ τοῦ γάμου, τῆς πολιτείας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας.

Γάμος εἶναι ἡ διὰ βίου ἔνωσις ἀνδρὸς τε καὶ γυναικός, πρὸς ἀλληλοβοήθειαν καὶ πρὸς συντήρησιν καὶ αὔξησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄλλὰ ὁ τέλειος γάμος εἶνε δυνατὸς μόνον ἐν τῇ μονογαμίᾳ, διότι διὰ τῆς συνυπάρξεως πολλῶν κεχωρισμένων οικογενειῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἄνδρα, καθὼς τὸ ἐπιτρέπει ἡ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ, ἡ ἀρμονία τοῦ οἰκιακοῦ βίου ναυαγεῖ.

Ὁ ἠθικὸς νόμος τῆς ἀγάπης ἐπιβάλλει πρὸς τοὺς συζύγους καὶ τὰ τέκνα ὠρισμένα τινὰ καθήκοντα.

Καὶ ἐν πρώτοις εἰς τοὺς συζύγους ἐπιβάλλονται τὰ ἑξῆς:

α') Ἀμοιβαία ἀγάπη, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἔνωση ἐγκάρδιος δύο προσώπων.

β') Ἀμοιβαία πίστις.

γ') Τρίτον καθήκον τῶν συζύγων εἶναι νὰ ἀλληλοβοηθῶνται ἐν ταῖς φροντίσι περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ οἴκου καὶ ἐν τῇ ἀνατροφῇ καὶ μορφώσει τῶν τέκνων.

Τοῦ ἀνδρὸς μὲν τὰ κυριώτερα καθήκοντα εἶνε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν οἶκον του ἀπὸ κάθε κίνδυνου καὶ νὰ διατηρῇ αὐτὸν φιλοπόνως, φροντίζων διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεως καὶ νὰ προάγῃ τὴν οἰκιακὴν εὐημερίαν.

Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα πρέπει νὰ διάκειται ὡς πρὸς βοηθὸν τοῦ βίου του καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς δούλην. «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ὑμῶν» λέγει ἡ Γραφή.

Τῆς δὲ γυναίκος τὰ καθήκοντα εἶνε νὰ σέβηται τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ ὑπακούῃ μηδέποτε δὲ νὰ ἀντιλέγῃ ἐναντιουμένη εἰς αὐτόν.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει χάνεται ἡ μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονία.

Δεύτερον ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ αὐτόν, διότι διὰ τῆς ἀγάπης ταύτης δύναται νὰ ἡδύνη τὰς δυσαρσεκείας του, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται εἰς τὰς καθημερινὰς φροντίδας, ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τοῦ οἴκου.

***

Τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καθήκον εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν φροντίς. «Ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» λέγει ἡ Γραφή. Ἰδίως οἱ γονεῖς ἔχουν καθήκον νὰ ἐμπνέωσιν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὰ τέκνα τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν πατρίδα.

Ὅταν τὰ τέκνα ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας ὀδηγηθῶσιν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγαπήσουν αὐτήν, ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ των εὐκολώτερον θὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ μήτηρ πρὸ πάντων, παρ' ἣ μένει ὁ παῖς τὸν πλειότερον χρόνον, ἔχει τὸ μέγιστον καὶ σπουδαιότερον μέρος ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν τέκνων.

***

Ὅτι τὰ τέκνα ὀφείλουσιν πρῶτον νὰ σέβωνται καὶ νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς των.

Οἱ γονεῖς ἡμῶν εἶναι ἀνώτεροι ἡμῶν κατὰ τὰ φῶτα καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν ἐν γένει.

Μὴ τιμῶντες αὐτοὺς δεικνύομεν ὅτι δὲν ἀγαπῶμεν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀξίαν. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» λέγει ἡ πέμπτη ἐντολὴ τοῦ δεκαλόγου.

Δεύτερον τὰ τέκνα ὀφείλουσιν νὰ ὑπακούουσιν εἰς τοὺς γονεῖς των. «Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα τοῦτο γὰρ ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ» λέγει ἡ Γραφή.

Τρίτον πρέπει ν' ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς των.

Ἡ ἐκείνων πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη πρέπει νὰ ἐγείρῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀγάπην πρὸς ἐκείνους.

Καὶ ποία ἀγάπη δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων διὰ τὰ τέκνα των;

Δεικνύομεν δὲ τὴν ἀγάπην ταύτην πράττοντες ὅ,τι ἤθελεν ἀρέσει εἰς αὐτοὺς αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς υἱικὴ ἀγάπη.

Τέταρτον καὶ τελευταῖον καθήκον τῶν τέ-

κνων πρὸς τοὺς γονεῖς, εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτούς.

Οἱ γονεῖς εἶναι οἱ μέγιστοι μετὰ Θεὸν εὐεργέται μας.

Αἱ φροντίδες, οἱ μόχθοι καὶ αἱ λύπαι καὶ πάντα ἐν γένει ὅσα ὑποφέρουσιν, ἵνα ἀναθρέψωσιν ἡμᾶς, δὲν δύναται ν' ἀριθμηθῶσιν.

Τὰς εὐεργεσίας αὐτὰς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῶμεν, πάντοτε δὲ ὀφείλομεν νὰ δεικνύομεν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην.

Τὴν εὐγνωμοσύνην δὲ ταύτην ὀφείλομεν νὰ δεικνύομεν εἰς τοὺς γονεῖς πάντοτε, ἰδίως ὅταν ἐκ τοῦ γήρατος πάσχωσιν ἢ ἔχωσι καθόλου ἀνάγκην ἡμῶν.

Καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔχουσι καθήκοντα πρὸς ἀλλήλους, δηλ. νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, νὰ ὑποστηρίξωσιν ἀλλήλους καὶ νὰ συγχωρῶσιν τὰ σφάλματα ἀλλήλων.

Οἱ ἀδελφοὶ ἰδίως πρέπει νὰ μεριμνῶσι περὶ τῶν ἀδελφῶν των καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου τῶν γονέων νὰ λαμβάνωσιν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν των.

Τὰ τέκνα πρέπει νὰ σέβωνται καὶ ἐκείνους

οί οποῖοι, καθὼς οἱ γονεῖς των φροντίζουν
περὶ τῆς μορφώσεως των, οἷοι εἶναι οἱ διδά-
σκαλοι καὶ οἱ κηδεμόνες καὶ τοὺς γέροντας ἐν
γένει, οἱ ὅποιοι ὑπηρετήσαν τὴν κοινωνίαν καὶ
ἀπέκτησαν πείραν καὶ σύνεσιν.

Καὶ οἱ κύριοι πρέπει νὰ φέρωνται εὐγενῶς
πρὸς τοὺς ὑπηρετίαι, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε δούλοι,
ἀλλ' ἐλεύθεροι, ὑπηρετοῦντες ἐπὶ μισθῷ καὶ
ποτὲ νὰ μὴ στερωῶσιν αὐτοὺς τοῦ μισθοῦ των·
οἱ δὲ ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς κυ-
ρίους των, καὶ νὰ εἶναι πιστοὶ καὶ χρηστοί.

* *

Παραδείγματα τελείας ἀγάπης πρὸς τοὺς οἰ-
κειοὺς ὀλίγοι λαοὶ δύνανται νὰ παρουσιάσουν
ἃσα ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, παρ' ὧ τὰ μέλη τῆς οἰ-
κογενείας εἶνε στενώτατα συνδεδεμένα καὶ ἀλ-
λήλοις ἀφωσιωμένα. Εἶθε οἱ οἰκογενειακοὶ
δεσμοὶ νὰ μένωσι παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῷ μέλλον-
τι τόσον στενοὶ καὶ στερεοὶ ὥστε νὰ μὴ χαλα-
ρωθῶσι διὰ τῆς ἐπιρροῆς ξένων ιδεῶν καὶ ἠ-
θῶν.

(προτελειόφοιτος) **Χρῆστος Γ. Μαζόπουλος**

ΧΑΝΟΥΜ

Στὸ σωματόπλεχτό σου τὸ καφάσι

ὦ πῶς μὲ λυώνει ἕνας καῦμός.

Σὲ μιὰ σκοτεινιασμένη πλάσι

λαμποκοποῦν περίσσιο φῶς

δύο μάτια ἀνατολίτικα ἀνοιχτά...

Καὶ σὰν οὐρὶ καὶ μῦρα παραδείσου

ἀχνίζουν κάποια χιῶτα ὄνειροντά

ἀπ' τὸ χυτὸ κι' ἀλάβαστρο κορμί σου...

Κι' ἀπλώνονται τὰ μαγεμμένα δύχτια

τοῦ φρεσιζέ σου κύματα ἀσημένια

πότε σὲ θλιβερά μᾶς πᾶν ξενύχτια

καὶ σὲ παλάτια πότε κρυσταλλένια!

Μὲ τὴ μορφιά σου ἀσύγκριτη ὦ Γικοῦλ

στὸ μαλακόσου κι' ἄλλο διβάνι

κάνεις τὸ χριστιανὸ Βεελζεβούλ

καὶ τὸν Ἰσλάμ νὰ σχίξῃ τὸ κοράνι

Ψηλὰ στὸ μιναρέ του ἀνεβασμένος

ὁ μουεζίνης σὰν νὰ κρυφοκλαίῃ

κι' δταν σὲ βλέπῃ ἀλλάζει σασιτισμένος

καὶ μὲ παράπονο τὸ «λαί ἰλά του» λέει!

Κι' ἐγὼ ἄσκητῆς μ' εὐλαβικὸν ναμάζι
 γονατιστὸς στὰ πόδια σου δευβίσης
 τῆς ἄσβυτῆς μου δίψας τὸ μαράζι
 μ' ἓνα φιλή σου καρτερῶ, νὰ σβύσης!

Μ. Καρέκος

Η Ζ Ω Η

Σὰν φθινοπώρου τὰ κίτρινα φύλλα
 π' ἀναιμικὰ δονοῦνται στὸ βορρηᾶ
 ποῦ μ' ἄψυχη μ' ἀσθενικὴ ἀνατριχίλα
 σωριάζονται στῆς γῆς σὲ μιὰ μεριά.

Ὡς τὸ ἀφρόπλαστο ὠκεανοῦ τὸ κύμα
 παίζει στῆς θάλασσας τὴν ἀγκυλιά
 ποῦ ἔρχεται λαμποκοποῦν—τί κρίμα!
 νὰ ξεψυχῆση στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἔτσι ναι καὶ ἄχαρι ζωὴ
 ποῦ μέσα σὲ λαχτάρα σβύνει
 σὰν ὄνειρο μ' ἀτέλειωτη πνοὴ
 ἀγάλια, ἀγάλια φθίνει.

Πέραν
 (Τελειόφοιτος) **Δ. Κουζούνης**

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετέβαινεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν τὴν νύκτα μετὰ τῶν μαθητῶν του. Καθ' ὁδὸν ἤκουσε σὲ κάποιον ἀπόκεντρο μέρος φιλονεικίαν μεταξὺ δύο ἀτόμων, ἦτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο ζωηροτέρα. Στέλλει λοιπὸν ἓνα τῶν μαθητῶν του νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει.

Οὗτος δὲν ἠδυνήθη ἔνεκα τοῦ σκότους νὰ διακρίνῃ τίνας ἦσαν καὶ ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς διαχωρίσῃ, ἔκοψε τὰς κεφαλὰς καὶ τῶν δύο.

Τότε ὠργίσθη ὁ Ἰησοῦς διὰ τὸ ἄτοπον καὶ διατάζει τὸν μαθητὴν νὰ ἐπιστρέψῃ τάχιστα καὶ νὰ θέσῃ ἐκάστην κεφαλὴν εἰς τὴν θέσιν της. Ὁ μαθητὴς ἐπιστρέψας ἔθεσεν ἐκάστην κεφαλὴν εἰς ἓνα κορμὸν ἄλλ' ἔνεκα τοῦ σκότους τὴν μὲν κεφαλὴν τῆς γυναικὸς ἔθεσεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ διαβόλου—διότι οἱ φιλονεικούντες, ἦσαν ὁ διάβολος καὶ ἡ γυνὴ—τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ διαβόλου εἰς τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς. Ἐκτοτε δὲ ἡ γυνὴ ἔαν δὲν εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν διαβόλος, θὰ εἶνε εἰς τὸ σῶμα.

Γαβ. Παργασόπουλος.

ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Μεσάνυχτα γαλήνη εις την πεδιάδα
μαύρου θανάτου ήσυχία κι' έρημιά
ποῦ εἰμαίνεται 'κει πρώτα ή άγριάδα
τόν θάνατο π' έβρηκε ή λεβεντιά.

Ξαπλώνονται νεκρόχλωμοι λεβέντες
άνδρείας κι' άρετῆς ύπογραμμός
ματοβαμμένοι ήρωες πατρίδας
τοῦ άπιστου έχθροῦ, ώϊμέ-χαμός.

Σ' άγνώστους τάφους σέ ξένη χώρα
θά θάψουν τῶν ήρώων τὰ κορμιά
χωρίς κανδήλα χωρίς λιβάνι
άγνωστα κι' άκλαυστα στήν έρημιά.

Οὔτε σταυρός οὔτε κερὶ
μνημένα εις τὸ χῶμα
ποῦ νὰ θυμίξη ὅτι ήρωος
θαμμένο είναι τὸ σῶμα

Μάννα φτωχή δὲν θὰ βρεθῆ
μάννα χαροκαμμένη
εις τοῦ παιδιοῦ της τὸ κορμί
νὰ κλαύση 'κει σκυμμένη.

Ὦ! ήρωες! Κι' ἄν στους άγνώστους τάφους σας
δὲν θέτει λούλουδα χέρι πορθητικό
κι' ἓνα κεράκι ταπεινὸ ὠχρό
δὲν χύνει γύρω του τὸ φῶς τὸ νεκρικό

θὰ θυμηθῆ ή Μεγάλη Έλλάς γιὰ νὰ πενθηφο-
[ρήση
νὰ θέση εις τοὺς τάφους σας τ' άμάραντα στε-
[φάνια.

Καὶ οἱ άλύτρωτοι κι' αὐτοὶ τώρα ξελυτρωμένοι
θά σᾶς ύμνοῦν, άθάνατοι, μ' οἰῶνια περηφάνεια.

Δὲν θὰ σᾶς πῶ «συγχωρημένοι»
Έλλάδος μας φιλτάτης τὰ παιδιὰ
δὲν σᾶς άρμόζει, τιμημένοι
άθάνατοι ήρωες «ἔχετε γειᾶ»

Πέραν
(τελειόφοιτος) **Α. Κουζούνης**

ΚΑΚΑΙ ΕΞΕΙΣ ΚΑΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ο Ἀλέξανδρος εἶναι νέος εἰκοσιπενταετής, ξανθός, ὑψηλὸς μὲ καλὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ πολὺ νευρικός. Εἶναι μονογενὴς υἱὸς τῆς κυρίας Μερόπης.

Ὁ πατήρ του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κατ' ἀνάγκην διέκοψε τὰ μαθήματά του καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρικοῦ του καταστήματος. Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἶχεν ἀποκτήσει τὴν κακὴν ἔξιν νὰ ἐνδύεται πολὺ ἀργὰ βοηθούμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἣτις ὑπερηγάπα αὐτόν. Καὶ μολονότι ἡ καλὴ του μήτηρ ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀμέμπτου περιβολῆς του, ἣτις ἦτο τοῦ τελευταίου συρμοῦ, διότι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε τοὺς καλλίστους ράπτας, ἐν τούτοις πάντοτε εὗρισκε ἐλλείψεις, ὠργίζετο, τὸν ἔπιαναν τὰ νεῦρα του, καὶ δι' ὅλα ταῦτα ἔλεγεν ὅτι πταίει ἡ μήτηρ του ἢ ὅποια δὲν θέλει νὰ πωλήσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ βρωμοχώρι: διότι

τοιουτοτρόπως συνήθιζε νὰ ὀνομάζῃ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο προάστειον τοῦ Βοσπόρου, ὅπου ἔκατώκει, καὶ νὰ καθήσουν στὸ Σταυροδρόμι.

Εἰς μάτην ἡ φρόνιμος μήτηρ τῷ ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ ζήσουν στὸ Σταυροδρόμι ὅπως ζοῦν τώρα στὸ χωριό: ὅτι τὸ ὠραῖο σπίτι τους ποῦ ἔμιαζε σὰν Παλατάκι μὲ τὸν περιποιημένον κήπον τους, δὲν θὰ τὸ εὗρουν πούθενά καὶ ὅτι ἂν θὰ τὸ πωλήσουν, δὲν θὰ πιάσουν οὔτε τὴ μισὰ χρήματα, ὅσα ἐκόμισε στὸ μακαρίτη. Ἀλλὰ ὅταν ἔλεγε αὐτά, ὁ Ἀλέκος ὠργίζετο περισσότερο καὶ ἐκτύπα τοὺς πόδας του καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖνος ὅλα τὰ σκέφθηκε καὶ ἔκαμε καλὰ τὸ λογαριασμό του, μὲ τὸ φίλο του τὸ Νίκο, ποῦ ἔχει τὸ μεγάλο τὸ Καζίνο, σὶν ἴσιο δρόμο. Καὶ μὲ αὐτὴ τὴν κουβέντα καὶ καλλίτερα τὸν καβγαῖ ἔχανε κάθε μέρα ὄχι μόνον τὸ πρῶτον βαπόρι, ποῦ πάντοτε σηκόνουνταν διὰ νὰ τὸ προφθάσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον καὶ ἔτσι ἔφθανε στὸ «Μαμουτ Πασᾶ», ὅπου εὗρισκετο τὸ μαγαζὶ του, τὸ μεσημέρι.

Ὁ ὑπάλληλος εἶχε ἀνοιχτὸ τὸ κατάστημα

ἀπὸ τὸς ἑὶ τὸ πρῶτῃ, διότι ὁ Ἀλέκος κάθε βρά-
δυ τὸν ἔλεγεν, ὅτι αὐριον θὰ κατεβῆ μὲ τὸ
πρῶτο τὸ βαπόρι. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τὴν ὥ-
ρα ποῦ κατέβαινε στὸ κατάστημα ἕως τὴν ὥ-
ρα ποῦ ἤθελε νὰ φύγη, ἐδέχετο περισσοτέρους
πιστωτὰς παρὰ πελάτας.

Ἄσσοι ἐγνώριζον τὸ κατάστημα ἀπ' τὸν και-
ρὸ ποῦ ζοῦσε ὁ πατέρας του καὶ πότε-πότε
πήγαιναν διὰ νὰ ἀγοράσουν ὑφάσματα, ἐπειδὴ
δὲν τὸν εὑρισκον ἐκεῖ εἶχον βαρεθῆ καὶ προ-
τιμοῦσαν νὰ πᾶνε νὰ κάμουν ἄλλοῦ τὸς ἀγο-
ράς των. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀλέκος σιγὰ σι-
γὰ ἔχασε τοὺς πελάτας καὶ φίλους τοῦ πατρός
του. Ὅταν ἤρχετο κανεὶς φίλος του νὰ τὸν
ιδῆ ὄλο κλαίουσαν ὅτι δὲν ἔχει δουλειά, καὶ
εἶχε δίκαιο, διότι ὅσα ἔβγαζε δὲν τὸν ἔφθαναν
νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴν στὸ Σταυροδρόμι
εἰς τὸ καζίνο τοῦ φίλου του Νίκου καὶ ἄλλοῦ.

Τὰ χρῆμῃ του κάθε ἡμέρα ἐπερίσσευαν καὶ
ἀπὸ τὴν στενοχωρία του δῆθεν ἐπήγαινε στὸ
πλαινὸ καφενεῖο διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν του.

Μιὰ ἡμέρα ἦλθε ὁ ἰδιοκτιήτης τοῦ καταστή-
ματος καὶ ζητοῦσε ἐπιτὰ μηνιάτικα, τὰ ὁποῖα

εἶχε νὰ λάβῃ καὶ τὸν ἔλεγε θὰ κλείσῃ τὸ
κατάστημα ἂν δὲν τὰ ἔδιδεν. Ἀλλὰ ὁ Ἀλέκος
ἦτο συνηθισμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια διότι συχ-
νάκις τὰ ἄκουε καὶ ἀπὸ ἄλλους πιστωτὰς του.

Ἐνα πρῶτῃ ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ χωριὸ
βρῆκε τὸ κατάστημα κλειστὸ καὶ βουλωμένο,
καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἦλθον οἱ ὑ-
πάλληλοι τοῦ ἐμποροδικείου μὲ μερικὸς ἄλ-
λους ἐμπόρους καὶ ἐπώλησαν ὄλο τὸ ἐμπόρευ-
μα χωρὶς νὰ δώσουν πεντάρια στὸν Ἀλέξαν-
δρο, μάλιστα εἶπαν ὅτι πῶς χρεωστῆ ἀκόμη.

Σὰν τρελλὸς ὁ δυστυχὴς ἔφυγε ἀπὸ τὸ
Μαμουτ-Πασᾶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς πέρασε
τὴν γέφυρα καὶ ἀνέβηκε στὸ Σταυροδρόμι νὰ
πῆ τὰ βόσσανα του πρὸς τὸν ἐπιστήθιον φίλον
του Νίκου.

Αὐτὸς τὸν συνεβούλευσε ὅτι νὰ καταπέισῃ
τὴν μητέρα του νὰ πωλήσουν τὸ σπίτι τους
καὶ μὲ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ποῦ θὰ πάρῃ νὰ
γίνουν σύντροφοι εἰς τὸ Καζίνο.

Αὐτὸ πολὺ τὸν ἤρесе καὶ ἀφοῦ ἄδειασαν
ἀρκετὰς φιάλας μπύρας μὲ τὸν Νίκου ἀνεχώρη-
σε γιὰ τὸ χωριό.

Ἡ μητέρα του ἠπόρησεν ὅταν τὸν εἶδε τόσον ἔνωρίς.

Ὁ Ἀλέκος ὁμως ἐδιηγήθη εἰς τὴν μητέρα του ὅλα τὰ συμβάντα καὶ κατέληξεν εἰς τὴν πώλησιν τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο γραμμένο στὴν μητέρα του.

Ἄν δὲν τὸ πωλήσης τὴν ἔλεγεν, μητέρα θὰ αὐτοκτονήσω καὶ θὰ ἔχεις τὴν ἀμαρτίαν μου.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη μήτηρ ἐδέχθη καὶ τὸ σπίτι ἐπωλήθη εἰς πολὺ ἐκπεσμένην τιμῇ.

Ὁ Ἀλέκος λαβὼν τὰ χρήματα συνεταιρίσθη μὲ τὸν καλὸν φίλον του.

Ἐνοικίασε ἓνα δωμάτιον διὰ τὴν μητέρα του καὶ τὴν εἶπε πῶς αὐτὸς θὰ κοιμᾶται στὸ Καζίνο.

Πέρασε ἓνας μῆνας καὶ τίποτε δὲν ἀκούστηκε.

Τὸν δεύτερο μῆνα μάλωσε μὲ τὸν Νίκο διὰ τοὺς λογαριασμοὺς τοὺς ὁποίους ἔκαμαν, διότι δὲν ἦσαν περασμένα στὰ βιβλία καὶ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ Νίκος.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα εἶχανε ζημίαι καὶ ὁ ἓνας ἔλεγε στὸν ἄλλον ὅτι κάμνει περιττὰ ἔξοδα.

Μετὰ δύο μῆνας ἔχασαν τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔβαλεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἔφυγε χωρὶς πεντάρα.

Ἡ δυστυχισμένη μήτηρ του ἀπὸ αὐτὰ τίποτε δὲν ἐγνώριζε, διότι ὁ Ἀλέκος δὲν τὴν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐπώλησαν τὸ σπίτι ἦτο ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπη της.

Δὲν ἐπέρασαν πολλαῖς ἡμέραις, ἡ μητέρα του ὅλα τὰ συμβάντα τὰ ἔμαθε, καὶ ἐλυπήθη πάρα πολὺ ἀλλ' ὁμως τίποτε δὲν ἀπεδείκνυε.

Περισσότερον ὁμως ἐλυπεῖτο καὶ ἔκλαιεν ἡ δυστυχὴς διότι εἶχαν περάσει δύο Σάββατα καὶ ὁ υἱὸς της δὲν ἐφάνη.

Ὅταν ἐξηρέωσε ἡ δευτέρα Κυριακὴ τὴν φέρανε μιὰ φαρμακερὴ εἶδησι πῶς ὅτι ὁ μοιάκριβὸς της ἦτο κτυπημένος βρειὰ καὶ τὸν ἔχουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἄχ! τὸ παιδί μου! πρόφθασε καὶ εἶπεν ἡ ἡ δυστυχὴς καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Κατὰ τὸ πέσιμον ὁμως ἐκτύπησε πολὺ δυνατὰ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. Προσεκλήθη ἀμέσως ἰατρὸς ἀλλ' οὗτος . . . τὸν θάνατον μόνον τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς διεπίστωσεν.

Γεώργιος Α. Χρυσστομίδης
Προτελειόφοιτος

Θ Ε Λ Ω

Θέλω νάσαι πάντα μόνη
μιὰ νάχης συντροφιά
τῆς καρδιάς μου τὴν ἀγάπη
ὅπου καίει σὰν φωτιά.

Θέλω κόρη μία εικόνα
νάχης πάντα στὸ λαιμὸ
στὴν καρδιά σου νάχης πάντα
τῆς ἀγάπης τὸν παλμό.

Γ Α Ζ Ι Α

Μία γαζία στὴν αὐλή σου
δύο φορές τὸν χρόνο ἀνθίζει
τὴν ἐρώτησα καὶ μοῦπε
πειὸ χερᾶκη τὴν ποτίζεις;

Τὴν φοβέρισα τῆς εἶπα
Θὰ σὲ κόψω μιὰ βραδιά
Σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ ζηλεύω
καὶ μ' ἐγγίζεις τὴν καρδιά.

Μὴ ζηλεύεις παλληκάρι
κ' εἴμιο ἄκακο λουλουδι
Ἐκρά μου σ' ἀγαπάει
ψάλλε τὴς γλυκὸ τραγοῦδι.

Γ. Χ...

ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Ἄνθη στὸ δρόμο ἔστρωσα
Νεράϊδα νὰ περάση
Ἄσπρη ξανθιά ὁμορφη
ἀγάπη νὰ μὲ φιάξῃ.

Σύννεφο γένικ' ἄστραψε
τὸν δρόμο ὅταν περνοῦσε
μάτια μαῦρα θάμπωσε
λαγκάδια ὄλοι πῆραν.

Ἄσπλαγχνη ἦταν ἄκαρδος
καρδιὲς εἶχε μαρᾶνη
κἔτσι στὸ νοῦ μοῦ ἔμεινε
καὶ πάντα θὰ τὴν θυμοῦμαι.

Κ. Σταυρινός

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

Ήταν μιὰ Δεκεμβριανή χιονοποριάτικη νύχτα, ὁ βορρῆς φυσοῦσε τῆς παγερῆς νιφῶδες μὲ τέτοια ὄρμη ποῦ ἔπεφταν σὰν βαρυὲς πέτρες κατὰ γῆς. Μιὰ νεκρική ἡσυχία βασιλεῖε παντοῦ, καὶ ἄλλο δὲν ἀκουγότανε ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς χιονοθύελλας τῆς νύχτας ἐκείνης, παρὰ τὸ λυπητερὸ γαύγισμα κάποιου σκύλλου ποῦ εἶχε γιὰ μόνο στρώμα τοὺς ἀσπροπαγωμένους δρόμους. Στὸν οὐρανὸ δὲν διέκρινε κανεὶς παρὰ ἓνα φοβερὸ σκοτινιασμένο χάος ποῦ μαύριζε κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χιονοφορεμένους δρόμους.

Πέρα στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, σ'ἓνα μονόροφο σπίτη, ποῦ θάταν πειὸ ὀρθὸ ἂν τ'ἄνομάζαμε καλύβι, Πάνω σ'ἓνα στρώμα ἀπὸ ἄχυρο κοιτότανε ἓνα ἄψυχο σχεδὸν πλάσμα, ποῦ στὴν ἀρρωστιάζορη μορφῇ του γνώριζε κανεὶς τὴν τρομερὴ τυραννία τοῦ θανάτου. Στὸ πλάϊ του, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμένο μέσα σὰ χέρια καθότανε ἡ μητέρα του. Μιὰ κατανυκτικὴ ἡσυχία ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα, μιὰ ἡσυχία ποῦ λὲς καὶ φανέρωνε τὸν ἐρχομὸ τοῦ θανάτου. Τὸ μόνο ποῦ ἀκουγότανε εἶτανε οἱ λυγμοὶ ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἀπελπισμένο μητρικὸ στήθος.

Τῆ νεκρική αὐτὴ σιγισλιὰ ἐτάραξε τὸ χτύπημα τῆς

πόρτας. Μὲ κάποια παροδικὴ χαρὰ τινάχτηκε ἡ μητέρα γιὰ ν'ανοίξῃ. Λὲς καὶ περιμένε κάποιο σωτῆρα στὴν ἀλγεινὴ αὐτὴ κατάστασι.

Μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα μὲ βιάση ὤρμησε μέσα ἓνας ἄνδρας καὶ ἐξαντλημένος ρίχτηκε ἐπάνω σ'ἓνα σαπισμένο κἀθισμα.

—«Λοιπὸν Στέλλιο, ποῦ εἶνε ὁ γιατρὸς» ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνία ἡ ταλαίπωρη μητέρα.

—Δὲν τὸν ἔφερα γιατί δὲν ἔρχεται τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

—Γιατί δὲν ἔρχεται μὴ μὲ τρελλαίνεις, Στέλλιο πέσμου τὴν ἀλήθεια, μήπως δὲν μπόρεσες ἀπ' τὴν κακοκαιρία, μήπως σ'ἐμπόδισε ὁ δρόμος.

—Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἓναν πατέρα σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ ἔστω καὶ στὸν Ἄδη ἂν πρόκειται νὰ πάγῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει ν'ἄρθῃ.

—Μὰ καλὰ δὲν τοῦπες πῶς εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη, πῶς τὸ παιδί μας πεθαίνει.

—“Ὅλα τοῦ τάπα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνούντανε νὰ τ'ἀκούσῃ, «δὲν μπορῶ μοῦ λέγῃ νὰ ἔλθω μὲ τὰ πόδια τόσο δρόμο καὶ μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ, ἔξ' ἄλλου σὺ δὲν ἔχεις καὶ τὸν κόπο μου νὰ μὲ δώσῃς». Δὲν ξέρω πῶς βαστάχτηκα ἐκεῖνη τί στιγμὴ. Θέλησα νὰ ὀρμήσω καὶ νὰ τὸν πνίξω, ἀλλὰ κατόπι σκέφθηκα πῶς ἔπρεπε νὰ ζήσω γιὰ τὸ παιδί μου.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μάνα σὰν τρελλὴ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς, κλαίει ὀδύρεται, τραβᾷ τὰ μαλλιά της ἀλλὰ ἔξα-

να ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν κάνει νὰ συνέλθῃ. «Μητέρα» φωνάζει τὸ παιδί καὶ κείνη τρέχει κοντά του. «Πατέρα» ξαναφωνάζει, κι' ὁ πατέρας ἔξαλλος ὀρμᾶ ἐπάνω του. Ἄλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ παραπάνω γιατί τὸ πᾶν ἀπ' αὐτὸ ἔξέλειπε. . . Τρελλοί, μᾶνα καὶ πατέρας, μουσκεύουν μὲ τὰ δάκρυα τους τὸ γλωμὸ παγωμένο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ τους, ποῦ πρὸ μιᾶς στιγμῆς ξεστόμισε τῆς πειὸ γλυκὲς λέξεις. Ἄλλὰ κείνο ἄψυχο πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ψυχικὴ ὀδύνην ποῦ τραβοῦν αἱ δυὸ ποθηταῖς του καρδιαῖς.

Ἐξω ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ, ἀλλὰ ὁ βορηᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ παγώνει κάθε τί στὴ διάβασί του. Ἡ χιονοθύελλα ἐξακολουθοῦσε νὰ μαίνεται. Μόνο τῶρα ποῦ τὸ λυπητερὸ γαύγισμα τοῦ κρουμένου σκύλλου συντρόφευε καὶ ἡ φωνὴ ἑνὸς κόρακα ποῦ φώληαζε κι' αὐτὸς σὲ κάποιον παραπλήσιο χιονισμένο δένδρο.

Αλ. Α. Δημητρακόπουλος
(τελειόφοιτος)

Πέρα, Μάρτης 1922.

Ἡ προτίμησις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

Εἰς τὸ ἐστιατόριον ἕνας ποῦ ἔφαγε :

Γαρσον, ἄνοιξε τὸ παράθυρο γιατί θὰ σκάσω.

Ἔνας, ποῦ πηγαίνει νὰ φάῃ :—Κλεῖσε τὸ παράθυρο γιατί κρούνω.

Ὁ ξενοδόχος (παρεμβαίνων) Κάνε ὅτι σὲ λέει νῦν τὸς. ποῦ δὲν ἔφαγε....

Ν. Θ.

ΜΗ Μ'ΑΓΑΠΑΣ

Μὴ μ'ἀγαπᾶς, πουλάκι μου ὁ κόσμος εἶναι πλάνη.
Πλᾶνος κι' ἐγὼ ποῦ σὲ μιλῶ μ'αἰσθήματις πλεκτάνη
Ἔχει καρδία μου πάντοτε πληγὴν νέων ἐρώτων.
Τί θέλεις τὴν ἀγάπην μου νὰ πάρῃς ὡς πιλότον.

Μὴ μ'ἀγαπᾶς, ὁ οὐρανὸς μέσ' ἄλλα θαύματά του
ὡς χάρισμα μοῦ ἔδωκε μανίαν περιπάτου
νὰ περπατῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ βλέμμα μου τὸ λάλο,
τὴν εἰρωνίαν νὰ σκορπῶ γιὰ πάντα ν'ἀμφιβάλω

Μὴ μ'ἀγαπᾶς. Μοιάζ' ἡ ζωὴ κοπτόμενο κρομμῦδι
ποῦ μᾶς γεμίζει δάκρυα καὶ κάθε του σκουπίδι.
Ἐλπίδες. λύπαι, ὄνειρα, τοῦ χρόνου τὸ μαχαῖρι
τὰ ρίπτει, εἰς τὸ ἄχαρι τοῦ μηδενὸς πανέρι.

Μὴ μ'ἀγαπᾶς. Στὸ στήθος μου στὴν θέσιν τῆς καρδίας
βλαστάνει ἄοσμος λωτὸς τῆς ἀδιαφορίας.
Ἄγνη κοράλ' ἂν ἐρχεσαι ν'ἀπλώσης νῦν τὸ χέρι,
τί ἂν τὸν θρέψῃς, ἀγαθόν, ἐλπίζει νὰ πὲ φέρῃ ;

Γ . . . .

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ὡς καλὸς χριστιανὸς κι' ἐγὼ μόλις ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν μου μετὰ τὸ πέρας τῆς σχολικῆς ἐργασίας, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν σὰν ποῦ ἦτο ἡ προχθεσινὴ βραδιὰ νὰ ἀκούσω τοὺς χαιρετισμούς.

Εἰσέρχομαι ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν ἀνάψας τὸ κερί μου καὶ προσκυνήσας τὸ εἰκόνημα τῆς θεοτόκου ἐκάθισα ἐντὸς ἑνὸς στασιδίου τὸ ὁποῖον κατὰ καλὴν μου τύχην ἦτο κενόν. Μεγάλην εὐχαρίστησιν μοῦ προξένησαν οἱ καλύφωνοι ψάλλται ἀλλὰ καὶ μεγίστην ἐκπληξιν μοῦ προξένησαν δύο παρακαθήμεναι κυρίαί, αἵτινες δὲν ἔπαυσαν μῆτε ἐπὶ λεπτὸν νὰ φλυαροῦν.

Εὐρέθην εἰς δύσκολον θέσιν, τὸ τί νὰ πράξω· τὰς κυρίας ν' ἀκούω, ἢ τὸν ἱερέα, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ ἀρμονικωτάτην φωνὴν Πρὸς ἀποφυγὴν ἁμαρτίας ἀπεφάσισα ν' ἀκούσω τὸν ἱερέα, ἀλλὰ δὲν σ' ἀφίνουν οἱ διαβόλοι ν' ἀγιασῆς.

Αἱ δύο κυρίαί εἶχον ἀπορίαν τινὰ καθὼς ἠννόησα, νὰ ἴδουν τὸν ἀριστερὸν ψάλλον, ὅστις εἶχε γλυκυτάτην φωνήν· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο ἰκανοποιητικῶς ὁρατὸς ἐκ τῆς θέσεώς των ἤλθον πρὸς μετὰ διὰ νὰ ἴδουν καλλιτε-

ρον. Α'. φωνάζει ἡ μία εἶναι ὁ Τάκης, ποῦ ἀγαποῦσε τὴν κόρην τῆς κ. Μαργαρώς. «Τῆς Μαργαρώς;» ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη· τί λές καλέ; Ἐκείνη τώρα ἀγαπᾷ ἕνα νεοερχόμενον δικηγόρο, καὶ λέγει πῶς θὰ τὴν πάρῃ.

Τοιουτοτρόπος ἐξηκολούθουν αἱ ἀκόλασται κυρίαί καὶ θὰ ἤκουον ἴσως περισσότερα, ἐὰν δὲν ἤλλαζον θέσιν.

Ἄλλὰ ἀπὸ περιπέτειαν εἰς περιπέτειαν. Ἐμαθα καὶ ἄλλα μυστικά. Δύο δεσποινίδες συνεζήτησαν σοβαρὸς ὑποθέσεις. Ἄχ! δὲν ἤλθεν ἔλεγε ἡ μία μὲ κάποιον ἐσωτερικὸν πόνο, ὅστις ἐπρόδιδε ὅλην τὴν ἀνησυχίαν της. Εἶπε πῶς θὰ ἔλθῃ ἀπόψε ἐδῶ· ἐδώσαμε rendez-vous. Πρὸς καταπράυνσιν δὲ τῆς στενωχορίας της ἤρχισε νὰ κάμῃ ἐπιπολέως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἄλλη ἦς ἡ χαρὰ ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου της λέγει: Ἐγὼ τὸν δικό μου τὸν εἶδα στὸ δρόμο· εἶπε πῶς θὰ μὲ περιμένῃ ἔξω στὴν αὐλὴ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν.

Ἡ στενωχωρία μου ἐκορυφώθη. Ἐζήτησα νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος νὰ ἀπαλλαγθῶ ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ οἷσθαι ἐν βλέμμα πέριξ μου καὶ παρατηρήσας ὅτι οἱ πλεονάζοντες ἐκ τῶν περιστοιχιζόντων με ἦσαν γυναῖκες, ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἀκίνητος, διότι ἂν ἤλλαζον θέσιν τίς οἶδεν τί θὰ ἤκουον ἀκόμη!

Μὴ χειρότερα θεέ μου!

Ἡλίας Κ. Χαβαράνης

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους οἱ ἐπιστήμονες ἐπεδόθησαν καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν μελέτην πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς πρώτης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Τινὲς ἐξ αὐτῶν παραδέχονται τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ οὐραγοτάγκου πρῶγμα ὅχι τελείως ἀπίθανον. Θὰ ἐγίνετο ὁμως ἡ ἐρώτησις. Ποῦ ὑπῆρξεν οὐραγοτάγκος ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ζωὴ ; Ἐδῶ ἐρχεται καὶ σταματοῦν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι ὁμως παραδέχονται τὴν πρώτην καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶνε βέβαιον διὰ κατὰ τὴν ἡν π. μ. ὄραν ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου εἶνε 97,2 βαθμοὶ «Fahrenheit» κατὰ τὴν 4ην δὲ μ. μ. ἀνέρχεται εἰς 99,3.

Ἡ διακύμανσις αὕτη τῆς θερμοκρασίας δὲν ἐπηρεάζεται οὔτε ἐκ τῆς τροφῆς, οὔτε ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ κλίματος, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγῆται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ὡς ἑξῆς :

Ἐνῶ τὸ πρῶτον κύτταρον τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐξελιχθῆ εἰς ἀνθρώπον εὐρίσκειτο ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἠνγκάσθη νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν θερμοκρασίαν αὐτῆς.

Καὶ ἐξ ἄλλου εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ ἀρχαῖαι θάλασσαι ἦσαν πολὺ θερμότεραι τῶν σημερινῶν, πρῶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς προτρέπει νὰ μὴ ἀπορίψωμεν τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε δὲ ἡ διακύμανσις τῆς θερμοκρασίας τῶν θαλασσῶν σχεδὸν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Χριστοφ. Κ. Παπαδόπουλος

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μιὰ χαρμόσυνος ἰαχὴ εἰς τὸν ὀρίζοντα κυριαρχεῖ. Τὰ δεσμὰ τοῦ τάφου λύονται. Τὸ πνεῦμα ἀνακτᾷ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ἠθικὴ μεταρσιούται.

Ὁ Μάρτυς ἀνίσταται.

Μετὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια, μετὰ τὴν κλύην καὶ τὸ ὄξος, ἡ νίκη, ὁ θρίαμβος, ἡ Ἀνάστασις.

Ὁ Κώδων τῆς Ἀναστάσεως σημαίνει.

Ὁ Ἄγγελος τῆς ἀναγεννήσεως κρούει τὸ σήμαντρον τῆς χαρᾶς. Τὰ ἄνθη τῆς εὐτυχίας ἀνοίγουν τοὺς κάλυκας εἰς τὴν δρόσον τὴν οὐράνιον.

Τὴν γῆν.—τὸν Γολγοθᾶ—διαδέχεται ὁ οὐρανὸς—ὁ Παράδεισος.

Χαῖρε, Ναζωραῖε.

Ν. Θ.

ΠΑΣΧΑ

Πάσχα τερπνόν, Πάσχα φαιδρόν, Πάσχα τὸ πανσε-
(βάσιμον)

Πάσχα βουβρό, καὶ ἄκροτον χωρὶς κανὲν τρομπούνιον
Πάσχα ποῦ τὸ γιορτάζουνε ὡς δυὸ χιλιάδες χρόνια
Πάσχα ποῦ θὰ γιορτάζουνε οἱ χριστιανοὶ αἰώνια.

Πάσχα μᾶς ἦλθε τὸ φαιδρόν, καὶ πῆρε Καβαφάκη
Καὶ συνταράσσει μ' ἔκλογας λαὸν καὶ περιούσιον
Πάσχα πάνευρεθήκαμε μεμισοὺς μέσα στὴν Θράκη
Καὶ δὲ θὰ ἔχουμε θαρῶ. μηδὲ τὸν Κεμιλ... ἀτη.

Πάσχα γρινῶδες φίλοι μου μὲ ἐμφιλιοκαυγᾶδες
Ποῦ μπὶρ παρὰ μᾶς ἔκαναν κ' οἱ φίλοι μας ἀγᾶδες
Πάσχα μὲ σάλους ἐκλογῶν καὶ φόδες πέρα-πέρα
Καὶ βγάζουνε λεμπλεμπιτζῆ τοῦ Ἔθνους μας πατέρα.

Ν. Θωμαΐδης
Προτελειόφοιτος

—Γιατί ἔκλεψες τὸ βῶδι, κατηγορούμενε;

—Δὲν φταίω κύριε πρόεδρε, ἐγὼ πῆγα νὰ κλέψω τὸ
σχοινί, τώρα ἂν τὸ βῶδι ἦταν δεμένω στὴν ἄλλη ἄ-
κρη τὸ λάθος δὲν εἶνε δικὸ μου.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀφιερῶται . . .

Κάτω μακροῦ, στὴν πεδ'άδα, σ' ἔνα μικρὸ ὕψωμα
ποῦ ὁ ἥλιος δύων ρίχνει ἀσθενικῶς τὰς χαριτωμένες
ἀκτῖνάς του, κάτω σὲ μιὰ σκιὰ.

Μιὰ σκιὰ καθισμένου καὶ ρεμβάζοντος τὴν φύσιν.
Μιὰ σκιὰ ποῦ φαίνεται τώρα μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
ἀσθενικά. Κρατεῖ κάτι καὶ γράφει. Νομίζει κανεὶς
ποῦ θέλει νὰ ζωγραφίσῃ αὐτὸν τὸν ἥλιον, ὄχι τεχνη-
τόν, ἀλλὰ φυσικόν. Δὲν μπορεῖ γιατί ὅσον πάει χάνε-
ται, καὶ ἡ σκιὰ δὲν τὸν προφθαίνει.

Εἶναι κάποιος ποιητής. Ἀληθῶς μόνον αὐτοὶ ἔχουν
τέτοιες δυνάμεις μόνον αὐτοὶ προσπαθοῦν τ' ἀδύνατα
νὰ κερδίσουν, μόνον αὐτοὶ πάσχουν καὶ δὲν μποροῦν
νὰ γιαιτρευτοῦν ἂν καὶ οἱ στίχοι των, καὶ ἡ ποίησις
των τοὺς βοηθοῦν.

Εἶναι ποιητής ποῦ ἀληθῶς πάσχει. Ναί, πάσχει.
Πάσχει μὲ δύναμι τῆς καρδιᾶς του καὶ γιὰ νὰ γιάνη
δὲν ὑπάρχει κανένα γιαιτρικό, δὲν ὑπάρχει κανέναν
γαιτρός.

Τὸ μόνον γιαιτρικό του εἶναι ἡ ἀγάπη, ὁ μόνος
γαιτρός του εἶναι ὁ ἔρωσ. Καὶ τώρα γι' αὐτὸν βγῆκε
γυρεύοντας. Ἀλλὰ δυστυχῶς μέσα σὲ τέτοιους πόνους
σὲ τέτοιες πίκρες ποῦ ὁ Χάρος τοῦ ἔρωτος του πε-
τοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν ἡμέρα, τώρα μὲ

τὴν δύοι τοῦ ἡλίου πετὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ θανατώνει τὴν πληγωμένη του καρδιά.

Ὁ ποιητὴς ἐκεῖ πού μέσα στοὺς στίχους του ζωγράφισε τὸν ἥλιον—ἔρωτα, ἐκεῖ πού ἀφιέρωσε στὴν πολυαγαπημένη του Σ...τοὺς στίχους τῆς ἀγάπης ἐκεῖ δύοι μὲ μιᾶς ὁ ἥλιος καὶ τοῦ ποιητοῦ ἢ ἔμπνευσις γυρνᾷ στὴν ἀπιστία.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ τόση καλλιτεχνικὴ καὶ ποιητικὴ εἰκόνα πού ἐστιχοῦργεὶ γὰρ τελευταῖο φινάλε γράφει:

Καὶ ἕνας ἄλλος ἄτιμος
Μετὰ στὴν ἀγκαλιά της
Καὶ τὴν ἀρπάζει ἄκακα
Τῆ δόλια τὴν καρδιά της

Καὶ δὲν εἶπε ψέμματα, ὅπως ὁ ἥλιος ἔδωκε, γὰρ τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πήγαινε γὰρ νὰ φωτίσῃ ξένους τόπους, ἔστι καὶ γὰρ τὸν ποιητὴ γὰρ στεγνὴ φορὰ ἐφευγε ἀπὸ τὴν ἀγκάλη του, ἢ ἀγάπη καὶ πετοῦσε τώρα σὲ ξένες ἀγκάλες γὰρ νὰ κατακτῆσθαι ξένες καρδιές.

Δυστυχισμένη ποιητὰ πόσον θὰ ὑποφέρεις.

Πέρα τῆ 27/2]22 **Κ. Α. Κολοκυνθόπουλος**

Εἰς τὸ τραῦμ εἰσέρχεται κυρία πελωρίων διαστάσεων.

— Ἴπποπόταμος μουρμουρίζει κάποιος

Ἡ κυρία ἀκούσασα τὸ μουρμουρίσμα ἀπήντησεν :

— Ἡξεύρετε, κύριε, ὅτι τὸ Τραῦμ εἶναι σωστὴ κίβωτος τοῦ Νῶε. Περιέχει παντὸς εἶδους ζῶα, ἀκόμα καὶ γαϊδάρους.

Δημήτριος Β. Μιμηκόπουλος

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ

Ὁ Καιρὸς κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Φραγκλίνου εἶναι τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κατασκευασμένη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ὕφασμα τοῦτο δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ὑφασμάτων, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ κατασπαταλήσῃ τις ἀπερισκέπτως.

Ἡ ζωὴ, εἶναι εἰς ὅλα τὰ ἔμφυχα ὄντα, τὴν ὁποῖαν ὁμως αὐτὰ δὲν δύναται νὰ ἀνταλλάξωσιν ἀναμεταξύ των. Διότι ὅσοι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες μὴ ὑποφέρουντες τὰς ταλαιπωρίας τῆς ζωῆς τελειώνουν αὐτὴν δι' αὐτοκτονίας, δὲν παραχωροῦσι, καὶ δὲν δύναται νὰ παραχωρήσωσι τὰς ἡμέρας των ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἄλλους προθυμοτάτους νὰ ἀγοράσωσι τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο μὲ ὅσον δῆποτε μεγάλην ἀξίαν. Λοιπὸν ἡ ζωὴ εἰς ἕκαστον εἶναι πρᾶγμα ἀπολύτως προσωπικόν. ἦτοι διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μεταφορικὴν ἔκφρασιν τοῦ Φραγκλίνου, ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον τὴν μερίδα του, ἀλλ' ἵπὸ ὄρους νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ δανεισθῆ μηδὲ νὰ ἀγοράσῃ τὴν μερίδα τοῦ ἄλλου. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ προσέξῃ ἕκαστος ἄνθρωπος νὰ μὴ κατασπαταλῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν μερίδα. Ὄταν πρόκειται νὰ κόψωμεν ἕνα ὕφασμα ἀξίας, μετροῦμεν αὐτὸ πέντε καὶ δέκα φορὰς πρὶν τὸ κόψωμεν. Καὶ ὁμως ἐὰν τὸ χαλάσωμεν,

κόπτοντες αὐτὸ κακῶς καὶ ἀπερισκέπτως, μικρὸν τὸ κακὸν, διότι μὲ χρήματα δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν τὴν ζημίαν. Τὸ χαλασθὲν ὕφασμα δὲν εἶναι τὸ μόνον εἰς τὸν κόσμον, χρήματα δὲ καὶ ἂν δὲν ἔχῃ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, διότι εἶναι μὲν παλύτιμα τὰ χρήματα ἀλλ' ὁ ἐργατικὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ κερδίσῃ αὐτά. Τὸ ὕφασμα ὅμως ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένη ἡ ζωὴ, ἅμα τὸ ἐξωδεύσωμεν δὲν ἔχομεν ἄλλο. Πᾶν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον διασκορπίζομεν χάνεται καὶ δὲν ἐπανερχετο πλέον.

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κάμῃ τις εἶναι τὸ ἐξῆς, νὰ μὴ χάσῃ καὶ ἄλλο μέρος ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὑπολείπεται εἰς αὐτόν.

Λέγομεν ὅτι ὁ καιρὸς φεύγει. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀληθές. Διότι ἡμεῖς παρερχόμεθα. Ἐὰν ὁ καιρὸς ἔφευγεν θὰ ἦτο εἰς ἡμᾶς ἀδιάφορος ἢ σπατάλη τῶν ὥρῶν. Διότι ἐὰν ὅλα τὰ πράγματα ἔμενον τὰ αὐτὰ τί θὰ διέφερεν εἰς ἡμᾶς νὰ ἦμεθα κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἢ κατὰ τὸ 3922. Βεβαίως τοῦτο θὰ ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον καθ' ἑαυτήν, ἢ μιὰ ὥρα δὲν διαφέρει τῆς ἄλλης καθὼς καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς ἐποχῆς. Ὅταν παρατηρῶμεν ποταμὸν τινα ρέοντα, ἂν καὶ τὰ ἐνώπιον ἡμῶν διερχόμενα ὕδατα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀλλάσσουσιν, ὡς πρὸς ἡμᾶς ὅμως τὰ ὕδατα ταῦτα εἶναι πάντοτε τὰ αὐτά. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἀληθῶς εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ζῶμεν. Τὸ μέ-

ρος τοῦτο τοῦ χρόνου, πρέπει νὰ προσπαθῇ ἕκαστος ἄνθρωπος νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον καὶ χρησιμώτερον εἰς ἑαυτὸν τοῦ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Τοῦτο πρέπει νὰ παρατηρῇ πῶς νὰ ἀπολαύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν κάλλιον, ἐξοδεύων αὐτὸ μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν προσπάθειαν, διότι εἶναι τὸ πολυτιμώτατον πάντων τῶν χαρισμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐψωμαθεῖα

Σ. ΚΟΡΑΗΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΕΡΩΣ ;

Οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ ἀκριβῶς τὸν ὄρισμὸν τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶνε ὡς φανὸς ἐντὸς σκοτόυς καὶ σιωπηλὸς ὡς τάφος. Αἱ ὀδύνη τοῦ ἀρχικοῦ ἔρωτος εἶνε ἀνίατοι καὶ οὐδέποτε δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν εἰμὴ διὰ θανάτου. Εἶνε γνωστὸν καὶ μάλιστα ἀληθές ὅτι τὸ ὄν τὸ ὁποῖον ἔχει ἐρριζωμένον ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ βέλος τοῦ πτερωτοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης καθίσταται θεὸς τῶν ἀνθρώπων ἐὰν βεβαίως ἀνταγαπᾶται, ἐν ἐναντίᾳ περιπλώσει καθίσταται ὁ δυστυχέστερος αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ἐνίστε προκαλεῖ πολλοὺς κινδύνους.

Τίποτε σχεδὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν προξε-

νεῖ μεγαλειτέραν θλίψιν παρὰ ἡ ἀνάμνησις ἐν ὄρα
ρέμβης περιωσμένων μεγαλείων.

Ὅταν κατ' ἀρχὰς οἱ δύο ἔρωτευμένοι πλέκουν τὸ
ἔρωτικὸν εἰδυλλιὸν των ὁμοιάζον ἀκριβῶς μὲ δύο στα-
γόνας πρωϊνῆς δρόσου αἴτινες εἰς τὸν κάλυκα ἑνὸς
καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθοῦς συγγέονται εἰς μίαν.

Ἀπολύτως τίποτε δὲν εὐχαριστεῖ τὸν ἔρωτα, εἰμὴ
δάκρυα, θλίψις καὶ στεναγμοί. Αὐτὰ τὰ τρία εἶνε τὸ
ὑπερβολικὸν μειδιάμα του.

Ἴσως καὶ ὁ Θεὸς ἔαν δὲν ἦτο δημιουργὸς τοῦ
Παντὸς θὰ ἐξήλευε τὸν ἔρωτα ὅστις τοὺς πάντας δι-
νεται νὰ κατανικήσῃ.

Τὸ ἐρᾶν εἶνε ἡ μόνη δύναμις ἣτις δύναται νὰ
καταλάβῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ ὀλοκλήρους αἰῶνας.

ΔΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

Πάνορμος

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Αἱ ἐκ Καναδᾶ καὶ διαφόρων ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου
εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα μεταδιδόμεναι εἰδήσεις εἶναι ἐνθα-
ροντικαὶ διὰ τὸν γυναικεῖον κόσμον καὶ εἰς ἐκείνους ἐκ
τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῇ χειραφετήσει τῆς γυναικὸς δια-
βλέπουσι τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν πρόοδον
αὐτῆς. Οὕτω εἰς τὸ φύλλον τῆς τῆς 20 Φεβρουαρίου ἡ
«*Journal*» τῶν Παρισίων ἀναφέρει τὰ ὄνόματα γυναικῶν,
αἵτινες κατώρθωσαν νὰ καθέξωσιν ὑπουργικάς, βουλευτι-
κάς ἢ ἄλλας τέλους σημαντικὰς θέσεις.

Ποῦ ἄραγε θὰ καταλήξῃ ὁ ἀναβρασμὸς αὐτός, ὅστις
παρατηρεῖται εἰς τὰς γυναικείας τάξεις; Τί νομίζομεν ὅτι
ἐκ τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ἧς θέλουσι τῶχει αἱ γυναῖκες θὰ
καρποθῶμεν; Τίποτε! Ἀπολύτως τίποτε! Ζημίας μᾶλλον
θὰ ἔχωμεν διὰ τὴν κοινωνίαν οὐχὶ ὅμως καὶ ὠφελήματα.
Ἴσως νομισθῶ παρά τινων ἀπολίτιστος κατακρίνων τὴν
γυναικεῖαν χειραφέτησιν. Ἄλλ' ἵνα ἡ μομφὴ αὕτη μὴ προ-
σαφθῇ ἄς ἐξετάσωμεν εἰς τί σύγκειται ὁ πολιτισμὸς καὶ τί
πράττουσα μία χώρα εἶναι δυνατὸν νὰ λογισθῇ ὡς πεπο-
λιτισμένη.

Μὲ τὰς ἐφευρέσεις τῆς, τοὺς πολιτικοὺς νόμους, οὓς ἔχει
νὰ ἐπιδείξῃ τοὺς νόμους τῆς, δὲ φιλανθρωπικὰ καθιδρύ-
ματὰ τῆς, τὰ πανεπιστήμιά τῆς κτλ. Ἰδοὺ εἰς ἀληθῆς πολι-
τισμὸς, εἰς πολιτισμὸς ἄξιος τῶν ὀντι τοῦ αἰῶνός μας καὶ
οὐχὶ ὁ ψευδῆς πολιτισμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον ἀτυχῶς ζῶμεν
σήμερον. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πολιτισμοῦ ἐ-
πιτυγχάνεται καὶ ἄνευ τσοσάτης ἐλευθερίας τῆς γυναικὸς.
Ἄλλὰ τόσον εἴμεθα συνειθισμένοι εἰς τὴν σημερινὴν αὐ-

τὴν ἔκλευσιν, ἥτις ὡς φάσμα ἀπειλεῖ νὰ σαρώσῃ ἐκ βάθρων τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα τόσον μωποῦμεν, ὥστε νομίζομεν ἀδύνατον τὴν ὑπαρξίν πολιτισμοῦ εἰς μίαν χώραν ἐὰν δὲν ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ αὕτη γυναῖκας τοῦ σαλονιοῦ ἱκανὰς μόνον διὰ τὸ στόλισμα αὐτῶν καὶ διὰ τίποτε ἄλλο.

Βεβαίως δὲν ἐννοῶ καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιβάλω τὴν μὴ ἐκπαιδευσίν τῶν γυναικῶν. Τούναντίον ἡ ἐκπαίδευσις τῆς γυναικὸς εἶναι ἀπαραίτητος. Εἰσερχομένη εἰς τὴν σχολὴν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς γυνὴ τελεία ἐμφορουμένη ἀπὸ ἰδέας ἀληθῶς ἐκπολιτιστικὰς, ἀπὸ ἰδέας ὕψηλάς, διότι τῇ γυναικὶ ταύτῃ θέλει παραδοθῆ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς πρὸς διάπλασιν. Τῇ γενναίῃ ταύτῃ ἡ Πατρίς θέλει στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας τῆς. Ἡ ζωτικότης καὶ ὑπόστασις τῆς ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτῆς.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν πρέπει νὰ τυγχάνῃ ὕψηλῆς παιδείσεως καὶ οὐχὶ ἐξ ἐκείνης τῆς λεγομένης ἐλαφρᾶς καὶ ἐπιπολαίου, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἐκμάθησιν ὀλίγων ἀπὸ ὅλα. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ μυστήρια οὕτως εἰπεῖν τῶν γραμμάτων ἵνα καθισταταμένη ἱκανὴ διὰ τῆς τόσης τῆς παιδείσεως διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

Τὰ πάντα θέλουσι βραίνει ὁμαλῶς ἐὰν αἱ γυναῖκες ἐκπαιδεύωνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, μὴ ὑπάρχοντος ὅμως ζητήματος χειραφετήσεως τῆς. Διότι δὲν νομίζετε ὅτι κατόπιν τόσων γνώσεων, ὧν ἡ γυνὴ ἔσεται ἀτόχος ἐξερχομένη τῆς σχολῆς, δὲν νομίζετε λέγω ὅτι θὰ θελήσῃ ἔχουσα ὑποστηρικτὴν τὴν χειραφέτησιν καὶ ἱκανοποιούσα τὸν γυναικεῖον ἐγωϊσμόν καὶ φιλοδοξίαν τῆς, νὰ καθέξῃ τέλος καὶ αὐτὴ ὑπουργικὰς, βουλευτικὰς, προεδρικὰς, δικηγορικὰς θέσεις, νὰ ἔχῃ πῆφον παντοῦ καὶ πάντοτε, νὰ δύναται μὲ ἐν μόνον βλέμμα τῆς βασιλεῖς νὰ καταβιάζῃ τῶν θρόνων, ἀτοκράτορας νὰ ἐξορίζῃ, νὰ ἀνατρέψῃ τέλος τὸ πᾶν ;

Ἀναμφιβόλως ἄς μὴ ὑπάρξῃ περὶ τούτου. Τὸ κακὸν

μάλιστα θὰ εἶναι χειρότερον, ἐὰν τοιαῦται γυναῖκες ἔχωσι γονεῖς ἢ συζύγους ἀκόμη ἀγραμμάτους.

Καὶ ἐὰν μὲν, ὅπως ἦδη ἐξέθεσα, ἡ γυνὴ ἐκπαιδευθῇ καταλλήλως ἵνα καταστῇ καλὴ μήτηρ καὶ καλὴ σύζυγος δυναμένη νὰ σκορπίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ χαρὰν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, δὲν ἔχει ὅπως χειραφετηθῇ, ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ θεμέλια ἐπὶ τῶν ὁποίων μέλλομεν νὰ ἀνοικοδομήσωμεν τὸ κτίριόν μας θὰ εἶναι στερεά.

Ἐὰν ὅμως τούναντίον παιδεύσωμεν τὴν γυναῖκα καὶ τῇ παραχωρήσωμεν εἴτα τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς ἐλευθερίαν διὰ τῆς χειραφετήσεως, ἄς εἴμεθα ὑπερβέβαιοι ὅτι ἡ οἰκία στερεῖται διὰ παντὸς τὴν οἰκοδέσποιαν, ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τὴν μητέρα των.

Ἡ οἰκογενειακὴ ἔστι καταρρέει καὶ ἡ εὐτυχία ἀφίπταται διὰ παντός. Ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ μὲ τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία, ἡ εὐδαιμονία ἐκείνη πρὸς ἣν τόσον ἠδέως ἀτενίζει πᾶς τις. Αἱ συνεχεῖς οἰκογενειακαὶ σκηναὶ ἐπόμενον τυγχάνει ὅτι δὲν θέλουσι λείπει.

Ἄλλὰ ἴσως θὰ μὲ ἐρωτήσετε : «Μήπως εἶναι δυνατόν καὶ μετὰ τὴν χειραφέτησιν, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες καθέξωσι θέσεις ὑπουργικὰς, βουλευτικὰς κτλ. Μήπως ὅλοι οἱ ἄνδρες κατέχουσι τοιαύτας ;» Ἔχετε δίκαιον εἰς τοῦτο τὸ ἐρώτημα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι διάφορος τοῦ τῆς γυναικὸς καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι κατὰ πολὺ περισσότερον ἐγωῖστριαι καὶ φιλοδοξοὶ τῶν ἀνδρῶν. Ναι μὲν δὲν θὰ ἦναι δυνατόν ὅλαι νὰ γίνονται ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ, ἀλλὰ θὰ παραχθῇ τοιοῦτος ἀναβρασμός, τοιοῦτος κωκεῶν ὀπόθεν ἀκατόρθωτον θὰ ἦναι νὰ ἐξέλθῃ τις.

Αἱ γυναῖκες, ὧν ὁ πλεῖστος χρόνος κατασπαταλεῖται διὰ τὴν μόδα, θὰ ἀσχολοῦνται κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρόνου μὲ τὰ πολιτικά, οἰκονομικὰ καὶ τόσῳ ἄλλα ζητήματα,

ἄτινα θὰ γεννηθοῦν ἐκ τῆς χειραφετήσεως. Οὕτως ὥστε ὀλόκληρος ἡ ζωὴ των νὰ ἀποροφᾶται ἀπὸ τὰ ζητήματα αὐτὰ μὴ ἐπιτρέποντα αὐταῖς τὴν περιποίησιν τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων των, ἦν ἀναθέτουσιν εἰς ὄπηρετρίας καὶ τροφούς. Καὶ τότε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ εἴρῃ τὴν εὐτυχίαν του ἐν τῷ ποσώπῳ κἀποιᾶς ἄλλης; Προτοῦ ὁμως φθάσωμεν μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου πρέπει τὸ κακὸν νὰ καταπολεμηθῇ ἐν τῇ γενέσει του ἀκόμη.

Ἐὰν λοιπὸν ὅλοι αἱ ὄπηρεσίαι καταληφθοῦν ἀπὸ τὰς γυναῖκας, τί θὰ ἀπογίνουν οἱ δυστυχεῖς ἄνδρες; Δὲν ἀπομένει παρὰ αἱ γυναῖκες νὰ ἐνδουθοῦν τὰ πανταλόνια τῶν ἀνδρῶν, ἡμεῖς δὲ νὰ μεταβληθῶμεν εἰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας θὰ ἀντικαταστήσωμεν εἰς τὰς οἰκιακὰς ὄπηρεσίας καὶ εἰς ὅλα των ἐν γένει τὰ καθήκοντα. Πρᾶγμα, ὅπερ ἀντιθίβει πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως.

Ἕλληνες! Ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσῃτε ἀμείωτον τὴν οἰκογενειακὴν σας εὐτυχίαν, ἀδιασπλάστους τοὺς συζυγικοὺς δεσμούς, ἐὰν θέλετε νὰ παράσχητε τέκνα εἰς τὴν πατρίδα ἄξια τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων προγόνων σας καὶ ἱκανὰ νὰ τιμήσουν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καταπολεμήσατε τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναίκας. Διότι αὕτη τεταγμένη εἶναι παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ εἰς τὰ κοινοβούλια καὶ τὰ δημόσια κέντρα, ἀλλὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐστίας ἐν τῇ οἰκογενεῖα, ἦν πύλογησεν ὁ Κύριος. Ἐκεῖ εἶναι προορισμένη καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ μείνῃ. Παραχωρήσατε ἐλευθερίαν εἰς τὰς γυναῖκας σας οὐχὶ ὁμως καὶ χειραφέτησιν.

Ἕλληνες! Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα σας καὶ φροντίζητε διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς πατάξατε τὴν χειραφέτησιν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις σας.

Πέραν

M. ΚΟΥΖΟΥΝΗΣ
(Τελειόφοιτος)

Ἡ ΤΥΦΛΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑ

Ἦτο μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη βραδιά. Σ' τὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ Κέκου ἡ παρέα του συνηθροισμένη γύρω στὸ τραπέζι ἐπίειε χαρτιά, ἀλλὰ δὲν ἰπῆρχεν ἐκεῖνη ἡ εὐθυμία ἢ ὁποία ἐπεκράτει ἄλλοτε. Θὰ μὲ ἰρωτήσετε διατί; Λοιπὸν, διότι ὁ Πάμφιλας, ὁ τακτικὸς εἰς τὴν συναναστροφή καὶ ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε τὴν παρέα μὲ τ' ἀστείᾶ του, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἔλθει. Ὁ Πάμφιλας ὁμως εἶχεν ἕνα ἐλάττωμα, μόλις ἰπερνούσανε ἡ δέκα ὥρες νὰ τὸν παίρῃ ὁ ὕπνος, καὶ νὰ κοιμᾶται, ἀκουμπισμένος ἐπάνω σ' τὴν καρέκλα του.

— Διατί δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ Πάμφιλας, γυατρέ; ἠρώτησεν ἕνας ἀπ' τὴν παρέα.

— Κάτι θᾶπαθε, ἀπεκρίθη ὁ γυατρός.

— Ἄς τονα νὰ πάη στὸ διάβολο, ποῦ ἀπ' τῆς δέκα ὥρες ξεραίνεται σὰν τὸ γουρουνὶ καὶ μᾶς χαλάη τὸ γούστο.

— Βρὲ παιδιά, ἔρχεσθε νὰ τοῦ στρώσουμε κανένα κάζο νὰ γελᾶσουμε;

— Μὰ τὸ Θεὸ τὸ θέλει. Μὰ τί νὰ τοῦ κάμουμε γιατί αὐτὸς εἶνε πολὺ κατεργάρις.

— Ἐγὼ ξέρω εἶπε ὁ γυατρός. Θὰ τὸν κάμω νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι στραβός.

Ἐκεῖ ποῦ ἡ παρέα γελοῦσε φανταζομένη τὸ ἀστεῖο, νὰ σου καὶ μπαίνει ὁ Πάμφιλας.

— Καλὴ σπέρα, τοὺς λέει. Μὰ τί πάθατε καὶ γελᾶτε ἔτσι;

— Ἄστα αὐτὰ, σιδὲρ Πάμφιλα, καὶ πὲς μας γιατί ἄργησες ἀπόψε.

— Νὰ μὲ συγχωρέσετε, γιατί εἶχα κάποια δουλειὰ γὰρ νὰ τελειώσω.

Ἡ σουναστροφὴ ἐξηκολούθησε, ἤρχισε ὁ Πάμφιλας τ' ἀστεία του καὶ σὲ λίγο στρωθῆκανε στὸ παιχνίδι.

Ὁ Πάμφιλας δὲν ἔπαιζε χαρτιά καὶ ἐκύτταζε τὸ παιχνίδι, καθήμενος πλάϊ στὸν γιατρό. Δὲν ἐπέρασαν εἰκοσι λεπτά καὶ ὁ Πάμφιλας κοιμήθηκε.

— Γιατρέ, λέει ἕνας ὅπ' τὴν παρέα. Ὁ Πάμφιλας τὰ ξεπούλησε. Ἄκου τί ρουχαλιτὸ ποῦ κάνει.

— Ἐμπρὸς ὡς ἀρχίσουμε, ὁπερὶθι ὁ Γιατρός. Θὰ σβύσουμε τὰ φῶτα καὶ θὰ κάνουμε πῶς παίζουμε χαρτιά. Θὰ φωνάζουμε θὰ χτυπάμε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὁ φίλος μας νὰ ἰδῇ σκοτάδι καὶ νὰ τὸν πείσουμε πῶς στραβώθηκε.

Ἐσβύσανε τῆς λάμπες καὶ ἀρχίσανε.

— Καρό.

— Σπαθί.

— Φᾶτο μὲ τὸν ἄσσο.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ τρία' δὲν εἶδες τὸ νόημα;

Καὶ ἐκτυποῦσαν ὅλοι τὰ χερίά τους στὸ τραπέζι. Μὲ τὲς φωνὲς καὶ τοὺς κτύπους ἐξύπνησεν ὁ Πάμφιλας καὶ βλέπων θεοσκότεινα:

— Δὲν μὲ λέτε μήπως τρελαθῆκατε καὶ παίζετε στὸ σκοτάδι; Ἄφησέ μας σιὸρ Πάμφιλε καὶ πάρε ἀκόμη ἕναν ὕπνο.

— Μωρὲ θεοσκότεινα παίζετε;

— Γιατρέ δὲν μετράς καλά, δὸς μου δυὸ φύλλα ἀπὸ χάμου.

Ὁ Πάμφιλας ἀκούοντας νὰ παίζουμε καὶ μὴ βλέποντας παρὰ ἕνα πυκνὸ σκοτάδι ἐφοβήθηκε καὶ ἐφώνησε:

— Γιὰ τὸν Θεὸ Γιατρέ σῶσε με δὲν βλέπω.

— Ἄφησε τ' ἀστεία σιὸρ Πάμφιλε γιατί εἶμαι στὴν καρτίδα. Βάλε τὴν ντάμα.

— Μωρὲ τί ἀστεία ποῦ ἐστραβώθηκα ἐφώνησεν ἀπελιπμένα ὁ Πάμφιλας. Βοήθεια Παναγιά μου.

— Ἀλήθεια τὸ λὲς πῶς δὲν βλέπεις; ἐρωτᾷ μὲ προσποιητὴν ἐκπληξιν ὁ γιατρός καὶ τοῦ πιάνει τὰ χέρια.

— Ἀλήθεια, γιατρέ μου ἔχασα τὸ φῶς μου! ὦ! συμφορέλια μου μαυρίλα ποῦ μ' ἐπλάκωσε,

— Κουράγιο καὶ δὲν εἶναι τίποτε. Κάποιο σοτοδίνη ποῦ θὰ περάσῃ. Γιὰ νὰ δοῦμε θὰ διῆς τὸ κερί;

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ δεκάρα (νικέλινη) τὴν ἔτριψε δυνατὰ στὸ γόνυ του καὶ τοῦ τὴν ἀκούμπησε καφτὴ στὰ μάτια.

— Ἄ! γιατρέ μου, σιγὰ μ' ἔκαψες!

— Βλέπεις;

— Ὅχι.

— Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ σοῦ δέσω σφικτὰ τὰ μάτια, θὰ σὲ πᾶμε ἀγάλια-ἀγάλια σπῆτι σου νὰ ἡσυχάσῃς καὶ αὔριον πρωί-πρωί θὰ ἔλθω νὰ σ' ἐξετάσω.

— Σῶσέ με γιατρέ μου, στὴ ψυχὴ τῆς μάνας σου. ὦ! συμφορὰ ποῦ σ' εὔρηκε κακομοίρη Πάμφιλα! κλαίοντας ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν τὴν στιγμή ποῦ τοῦ δένανε τὰ μάτια.

Κρατῶντας αὐτὸν ὁ γιατρός κι' ἕνας ἄλλος καὶ ξεπίσω ὅλη ἡ παρέα ποῦ μὲ βία βαστοῦσε τὰ γέλοιά της ἐπήγανε τὸν Πάμφιλα εἰς τὸ σπῆτι του.

Μόλις ἡ Παμφίλαινα εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ τὸν ἔδηγουν μὲ δεμένα μάτια ἔμπηξε τῆς φωνές:

— ὦ! ἀντρούλη μου τί ἐπαθε;

— Δὲν εἶναι τίποτε. τῆς λέει ὁ γιατρός. Τὰ μάτιά του κατὶ ἐπάθανε. Μόνο νὰ πέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὔριο πρωί θὰ ἔλθω νὰ τὸν ἐξετάσω. Πιρόσεξε, ὅμως, κυρά μου πῶς θὰ κοιμηθῇ. Θὰ πέσῃ ἀνάσκελα καὶ δὲν θὰ κουνήσῃ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴ λυθῇ ὡς τὸ πρετὶ τὸ μαντήλι.

— Ὅπως ἐπιθυμῆς γιατρέ μου.

— "Αχ, γιατρέ έλα πολὺ προῦτ' αὐριο ἔτσι ποῦ νάχης τὸ Θεὸ βοήθειά ἔλεγε παρηγορητικὰ καὶ σχεδὸν κλαμὲ α ὁ Πάμφιλας,

— Κουράγιο καὶ δὲν εἶναι τίποτα εἶπε ὁ γιατρός.

— "Αμποτες ἄγιέ μου Παντελεήμονα εἶπε καὶ ἡ Παμφίλαινα.

@

Προσμένος, ἀνάσκειλα στὸ κρεββάτι, ὁ Πάμφιλας ἐγύριζε σὰν τὸ ψητὸ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ φόβο. Ἡ γυναϊκά του ὀρθή μπροστά του, τὸν παρηγοροῦσε.

— Κοτράγιο, τζιέρι μου, καὶ θὰ περάσῃ. Ὁ "Αγίς Παντελεήμονας θὰ κάμῃ τὴ χάρι του καὶ τὸ θάμμα. Μὴ στενοχωριέσαι γιατί γίνεσαι χειρότερα.

— "Αχ ! γυναϊκα ἔχασα τὸ φῶς μου ! Ἐχάθηκα !

Καθὼς ἦταν ἀνάσκειλα ὁ Πάμφιλας καὶ ἐτριγύριζε ἀπὸ τὴν στενοχωρία ἐλύθηκε τὸ μαντήλι, πῦ τοῦ εἶχε δέσει ὁ γιατρός, γύρω στὰ μάτιά του καὶ ξεχώρισε τὸ θαμπερὸ φῶς τοῦ μαντηλιοῦ.

— Λῦσέ μου γυναϊκα λίγο τὸ μαντήλι γιατί σὰν νὰ βλέπω λίγο, ἐφώναξε χαρούμενος ὁ Πάμφιλας. Δὲν εἶναι ἀναμμένο τὸ καντήλι ;

— "Ω ! Βαγγελίστρα μου κάμε τὸ θάμμα σου καὶ νὰ σοῦ φέρω ξυπόλυτη μιὰ λαμπάδα, ἔλεγεν ἡ Παμφίλαινα λύνοντας τὸ μαντήλι.

— "Αναψε καὶ τὴν λάμπα εἶπεν ὁ Πάμφιλας καὶ κάθηρε στὸ στρῶμα.

— "Όταν ἀνάφτηκε ἡ λάμπα καὶ τὴν ἔβλεπε ὅπως προῦτα, ἐκατάλαβε πῶς ἡ παρέα τοῦ ἔκανε ἀστεῖο καὶ δαγκώνοντας τὸ δάκτυλό του :

— Χαλάλι σας, εἶπε, ποῦ μὲ κάματε νὰ πιστέψω πῶς

στραβόθηκα. Ἐγνοια σου, σιὸρ Κέκο καὶ ποῦ θὰ μοῦ πῆς, θὰ σοῦ τὸ ἀκριβοπλερόσω· ἔπειτα στὴ γυναϊκα του :

— Τὸ καθήκι τὸ ἄδειασες γυναϊκα ;

— "Όχι.

— "Αφισέ το καὶ αὐριο νὰ μὴν ἀνοίξῃς καμμιανοῦ ἂν δὲν σεῦ πῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα προῦτ' ὁ γιατρός καὶ δύο ἀπ' τὴν παρέα ἐπηγανε στὸ σπίτι τοῦ Πάμφιλα καὶ ἐκτύπησαν τὴν πόρτα.

— Κίττα ποιὸς εἶναι, λέει ὁ Πάμφιλας στὴ γυναϊκα του.

"Ανοίγει λίγο τὸ παράθυρο ἡ Παμφίλαινα καὶ τοῦ λέγει :

— Ὁ γιατρός.

— Πήγαινε νὰ τοῦ ἀνοίξῃς.

"Έως ὅτου καταβῆ ἡ Παμφίλαινα ν' ἀνοίξῃ τοῦ γιατροῦ πύρρει ὁ Πάμφιλας ἀπ' τὴν κουζίνα τὸ τσοῦ.. ποῦ ἐβρομοῦσε φοβερά, ἀνοίγει τὸ παράθυρο, ποῦ ἦταν ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ χίνοντας τὸ βρωμερὸ ὑγρὸ στὸ γιατρὸ ποῦ ἀνύποπτος ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἀνοίξουνε εἶπε :

— Νὰ μὲ συγχωρέσῃς γιατρέ μου γιατί εἶμαι στραβός !

(Διασκευή)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΚΟΝΤΟΣ

(Προτελειόφοιτος)

Η ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος διήρσε τὸν ἄπειρον χρόνον συμφώνως πρὸς τὰς περιοδικὰς ἐμφανίσεις τῶν αὐτῶν φυσικῶν φαινομένων.

Ὁ χρόνος ἄρα δὲν εἶναι τι αὐθυπόστατον καὶ ἐξωτερικὴν ἔχον ὑπαρξιν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ τῶν γεγονότων διαδοχὴ. Τὸν χρόνον ἀπαρτίζουσιν αὐτὰ ταῦτα τὰ διαδεχόμενα ἀλλήλα ἐξωτερικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται ὡς πρότερα, ὕστερα, ἢ παρόντα, ὥστε ἂν δὲν ὑπάρχῃ ψυχὴ αἰσθανομένη τὰς μεταβολὰς ταύτας δὲν θὰ ὑπάρχῃ χρόνος. Κατ' Ἀριστοτέλην «χρόνος ἐστὶν ἀριθμὸς κινήσεως ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ψυχὴ ἀριθμοῦσα». Ὁ δὲ Κάντιος ὀνομάζει αὐτὸν ἐποπτεῖαν, ἢτοι τρόπον, καθ' ὃν ἡ ψυχὴ λαμβάνει αἰσθησιν τῶν γεγονότων.

Ὁ χρόνος λοιπὸν εἶναι ἀποκύημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς αἰσθανομένης τὰς μεταβολὰς τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου. Ἐπομένως καθ' ὅσον τὰ ἀλλήλα διαδεχόμενα γεγονότα εἶναι περισσότερα κατὰ τοσοῦτον καὶ ὁ χρόνος πυκνότερος, ὅσον δ' ὀλιγώτερα καὶ ὁ χρόνος ἀραιότερος. Διὰ τοῦτο τῶν μὲν ἀδρανῶν ἀνθρώπων ὁ χρόνος εἶναι, τῶν δὲ φιλοτίμων πλήρης· διότι αἱ διαδοχικαὶ ἐνεργεῖαι καὶ πράξεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ περιεχόμενον τοῦ χρόνου, παρ' ἐκεί-

νοῖς μὲν ἐλλείπουσι, παρὰ δὲ τούτοις πυκναὶ καὶ ραγδαῖαι διαδέχονται ἀλλήλας.

Ὁ,τι δὲ περὶ τῶν ἀτόμων λέγεται ἰσχύει καὶ περὶ λαῶν καὶ ἐθνῶν ὁλοκλήρων λεγόμενον.

Καθὼς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀλόγων ζώων ὁ χρόνος εἶναι ἀριθμὸς ὀλίγων μόνον κινήσεων, τῆς γεννήσεως, τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς φθορᾶς, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν τῶν μὴ ἐχόντων νὰ ἐπιδείξωιν ἔργα, πρὸς ἀνύψωσιν ἑαυτῶν συντελοῦντα, ὁ χρόνος περιλαμβάνει μόνον τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας καὶ στοιχειώδεις κινήσεις τῶν ἀλόγων ζώων καὶ φυλῶν.

Ὁ θῆλων να μὴ καταλίπῃ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ κενόν, ὀφείλει νὰ αὐξάνῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν αὐτοῦ κινήσεων καὶ ἐνεργειῶν.

Ἐκ τῶν ἐνεργειῶν πάλιν τούτων αἱ μὲν ἔχουσι παροδικὴν τὴν ἀξίαν καὶ μονομερῆ τὴν ὠφέλειαν, αἱ δὲ αἰωνίαν τὴν διάρκειαν καὶ πολυμερεῖς τῆς ὠφελείας. Τὸ ἀνεγείρειν λ. χ. μνημεῖα καλλιτεχνικὰ τέρατα τὴν ψυχὴν καὶ ἐξωραΐζοντα τὸ καλαισθητικὸν τοῦ ἀνθρώπου συναίσθημα, εἶναι καλόν, ἀλλὰ περιορισμένη καὶ μονομερῆς ἢ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια φιλόανθρωπον καὶ ἀξιεπαινον ἔργον ἢ μέρος ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐνδεῶν, ἀλλ' ἡ ὠφέλεια περιορίζεται εἰς κύκλον μόνον ὀλίγων. εἶναι ἔργον μονομερὲς, πρὸς ἄλλα αἰώνια καὶ ἀθάνατα παραβαλλόμενον ἔργα πρὸς βελτίωσιν τῆς ψυχῆς ἀποβλέποντα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μορφουμένη καὶ ἀναπτυσσομένη διατελεῖ καθ' ἅπαντα τὸν ἐπὶ γῆς βίον αὐτῆς ἀνεξάντλητον πηγὴ δυνάμεως πρὸς ἀνύψωσιν καὶ βελτίωσιν τῆς κοινωνίας, δημιουργεῖ καὶ ἄλλας δημιουργικὰς δυνάμεις, ἡ δὲ εὐεργετικὴ τούτων ἐπίδρασις δὲν περιορίζεται μόνον ἐν τοῖς στενοῖς ὁρίοις τοῦ βίου αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον καταλείπουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ἱστορίαν τῆς εὐεργετικῆς αὐτῶν δράσεως αἰώνιον κέντρον φιλοτιμίας καὶ ἀμύλλης.

Διὰ τοιούτων αἰωνίων καὶ ὠφελιμοτάτων πράξεων ἐπλήρωσε τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὁ Σωκράτης. Ὁ ὑπ' αὐτοῦ ριφθεὶς ἠθικὸς σπόρος, διὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐπήνεγκε μείστην ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἔξαρσιν τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. Αἰωνόβια εἶναι τὰ ἔργα τοῦ φιλοσόφου βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὅστις τὰ γενναῖα σπέρματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας εἰς χώρας ἀχανεῖς καὶ γονίμους ῥίψας ἐπήνεγκε τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ δι' αὐτῶν σύμπαντος τοῦ κόσμου.

Διὰ τοιούτων πράξεων ἐπλήρωσε τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ κατέστη ὁ αἰώνιος διδάσκαλος τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἀξιοθὲν τῆς ἱστορικῆς ἀθανασίας.

Ἐάν, λοιπόν, τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν αἰτίαν παντὸς θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ βίου θερα-

πεύσωμεν, ἐὰν ψυχὸς γενναίας. θερμουρογὸς καὶ πρὸς πᾶν ἀγαθὸν ἐνθουσιώσας διαπλάσωμεν, θέλομεν πληρώσει τὸν χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν τιμιωτάτου καὶ ἀφθίτου μεγαλείου.

Πέραν, 20 Μαρτίου 1922.

A. N. K.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τὸ χιόνι ἔπιπτε γοργὰ-γοργὰ ἐπάνω στὴν ἀπὸ πολλοῦ ἀσπριζομένη γῆ... ὁ ἀέρας ἔπνεε δυνατά...

Μὲ παγωμένο χέρι ἔκρατοῦσε τὸ ὄπλον του, τὸν μόνον σύντροφόν του, ὁ Πέτρος. Ἦτο σκοπὸς εἰς τι φυλάκιον ἐπάνω εἰς ἓνα χιονισμένο καὶ ἄγριο βουνὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐσκοτίνιαζε... «ποιὸς ξεύρει τί ἐντίπωσιν θὰ προξενούσε στὴν ἀγαπημένη μου Μάνα ἢ πρᾶξις μου αὐτῆ», ἐσκέπτετο ὁ Πέτρος· «τὴν ἐλίπησα» προσέθετε «ἀλλὰ εἶμαι εὐτυχησμένος, εἶμαι ὑπερήφανος, διότι ὑπηρετῶ μίαν ἄλλην μητέρα... τὴν Πατρίδα».

Ἐνας κρότος ἠκούσθη καὶ ἔπειτα ἓνας ὑπόκωφος παφλασμός.

Ὁ Πέτρος ἔπεσε νεκρὸς μὲ τὸ ὄπλον του στὸ χέρι

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

“Ολοι τὸ ξεύρανε στὸ Χάσκιοι, ὁ Μποχόρης ὁ Ραββῖνος τῶν Ἑβραίων καὶ ὁ Παπανικόλας ὁ ἐφημέριος τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου ἦσαν πρῶτοι φίλοι. Ἀπίστευτον, ἀλλ’ ἀληθές. Μαζὶ νὰ φᾶνε, μαζὶ νὰ πιοῦνε, μαζὶ ἀκόμη νὰ διασκεδάσουνε.

Φαντάσου ποῦ καὶ στὲς ἑλληνικὲς γιορτὲς ἀναγκάζονταν ὁ δυστυχῆς Ραββῖνος νὰ τρώγῃ φασούλια, γιὰ ροβίθια νερόβραστα, τῶν δὲ ἀζύμων ὁ δυστυχῆς Παπανικόλας ἔτρωγε τὸ ψωμί του χωρὶς μαγιά.

Ἡ γειτονιὰ τοὺς συνείθισε, τὰ σχόλια πέρνανε καὶ δίνανε στὸ λατῶφλι τῶν σπιτιῶν.

— Τὸν ἄθλιον, ἡμαρτον Παναγία μου, ἔλεγεν ἡ μία γρηὰ στὴν ἄλληνα, τόσο χρονοῦ εἶμαι, τέτοια πράγματα δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου...

— Ἀμέ; ἀπήντησεν ἡ ἄλλη· ἐφημέριον ποῦ τὸν ἔχουμε. Φτοῦ, νὰ μὴ βασκαθῆ, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

*
* *

“Ὅσον φίλοι καὶ ἂν ἦτανε, ὅσον σύμφωνοι καὶ ἂν

ἦτανε σὲ ὅλα τὰ ζητήματα, σ’ ἔνα πρᾶγμα δὲν συμφωνήσανε ποτέ. Ἐὰν οἱ Ἑβραῖοι ἢ οἱ Ἕλληνες εἶχον τὲς περισσότερες γιορτὲς. Ἐὰν τοὺς ἔβλεπες νὰ συζητούσωνε, θὰ πήγαινες κοντὰ καὶ θ’ ἄκουες. Τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, Δανιὴλ τοῦ προφήτου, Ἀβαζοῦμ, Βενιαμὶν κτλ.

— Νὰ ἔλθω στὸ κελλί σου, λέγει στὸν Παπανικόλα ὁ Μποχόρ χαχάμ, καὶ σὲ κάθε γιορτὴ ποῦ θὰ λέγῃ ὁ καθεὶς νὰ τραβᾷ μία τρίχα ἀπὸ τὰ γένια τοῦ ἄλλου. Νὰ διοῦμε ποιὸς θὰ ἔχῃ περισσότερες,

— Πεθαμμένοι, λέγει ὁ παπᾶς καὶ ἄμ’ ἔπος ἄμ’ ἔργον εὐρίσκονται κ’ οἱ δυὸ στὸ κελλί.

— Σαμουήλ τοῦ μεγάλου, ἄρχισε πρῶτος ὁ Ραββῖνος καὶ ἀποσπᾷ μίαν τρίχα ἀπὸ τὴν γενειάδα τοῦ ἱερέως.

— Παφνουτίου τοῦ ὀσίου, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καὶ τὸν μμεῖται. Τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ ὁ δυστυχῆς Παπανικόλας καὶ ὁ Ραββῖνος ἐπιπίπτει μαδῶν τὰς τρίχας του λέγων: Τῶν ἐν καμίνῳ 14 νηπίων, Γολιάθ τοῦ γίγαντος, Σαμουήλ τοῦ νάνου.

Ἐκεῖνος ἔσταζεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀφθόνως.

— Τοῦ... ..ἀγί...σου... Νι...κο...λ... μόλις ἐπρόφθασε νὰ τραβήξῃ μίαν τρίχα ἀκόμη διτε ὁ Ραββῖνος ἤρχισε πάλιν: Ἰσαάκ, Ἰακώβου, Ἀβραὰμ κτλ. καὶ δώστου καὶ μαδοῦσε ὡς κοτοποῦλι τὰς τρίχας τοῦ παπᾶ. Οὗτος συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἤρχισε ταχέως

μαδῶν καὶ αὐτὸς τὰς τρίχας τοῦ ἀντιπάλου του. Δυστυχῶς ὁμοίως ὁ Ἑβραῖος ἤρχισε πάλιν : Τῆς Ἁγίας Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ὁ δυστυχὴς Παπανικόλας τὰ ἔχασεν.

Αἴφνης ὁ Ἅγιος Φανούριος ἀμνησικακῶν διότι δὲν τὸν ὠνόμασε καὶ αὐτὸν τὸν στέλλει μὲν καλὴ ἰδέα... Καὶ ἐνῶ ὁ Ραββῖνος μειδιῶν ἐξ εὐχαριστήσεως διὰ τὸν θρίαμβον ἐτραβοῦσε μίαν τρίχα ἀπὸ τὴν γενειάδα του, οὗτος ἀρπάζων μὲ τὰ δύο χέρια του ὁλόκληρον τὴν γενειάδα τοῦ Μποχὸρ φωνάζει θριαμβευτικῶς :

— *Τῶν Ἁγίων Πάντων !...*

* * *

Οὐδέποτε πλέον ὁ Μποχόρης συνεζήτησε μὲ τὸν Παπανικόλα διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἑορτῶν.

Τῆ 12 Μαρτίου 1922.

T. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Β. Βασιλείδου

Δέσποινα Ι. Σταδούλη, Θελεξινόη Γ. Ἀγγελίδου, Ἐλευθ. Σταμούλης, Ἑλπινίκη Σταμούλη, Ἀναστασία Κοκόλη, Σ. Ἀγγελίδης, Ἰωάν. Π. Ἰωαννίδης, Διονύσιος Κουχτσόγλου, Β. Χ. Ἰωαννίδης, Ι. Κοτταρίδης, Ἀναστ. Γεωργιάδου, Μελπ. Βέζυροπούλου, Βλ. Τομαρᾶς, Στ. Βλαχοσταμάτης, Ἐλένη Χ. Πετρίδου, Ἀναγνώστης Ν. Νότης, Θεόδ. Γκοβέσης, Π. Στυλιανίδης, Γ. Βασιλείδης, Μηνᾶς Χ. Προδρόμου, Ε. Π. Χρυσοστόμου, Οὐρανία Μαύρου, Πελοπίδας Τριχᾶς, Ἡρ. Κάκαρης, Ε. Ἀντωνίου, Ἄγγελος Δουραμάνης, Μιλτιάδης Σαράντης, Π. Β. Βοκίδης, Δ. Μπαλτατζῆς.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Γεωργίου Ἀμασλίδου

Καλλ. Μαγιόγλου, Ι. Γαβριηλίδης, Σάββας Ἐλευθεριάδης, Γεώργ. Ἀμασλίδης, Ἀδελφοὶ Μαυρίδου, Γ. Κληρονομίδης, Α. Ε. Μακρίδης, Κ. Χ' Π. Καφατάς, Ι. Θεοδοσιάδης, Γ. Γρηγοριάδης, Γ. Σ. Ἀμασλίδης, Θ. Καρλόγλου, Α. Νικολαΐδης, Δ. Τυραμίδης, Α. Γανόπουλος, Ἀδελφοὶ Βασιλείου, Α. Κ. Ἡλιάδης, Θ. Ἀντωνιάδης, Ι. Δ. Ἀμασλίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Νέστορος Σ. Νεστορίδου

Ζηνοβία Νεστορίδου, Κ. Βλαστάρης, Ε. Κοντούτσας, Χ. Σιδηρόπουλος, Γ. Μιμηρόπουλος, Ν. Λιβα-

νός, Κ. Ραδοκαλάκης, Ν. Λαδίκος, Δ. Τζίμης, Μ. Α. Ξάνθης, Μ. Χ΄ Χρήστου, Ε. Σμιτση, Α. Στασηνάκης, Ν. Ταβιτσόγλου, Ε. Δενδρινός, Β. Δημόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Χρ. Ἀθ. Δουβλίδη

Καλ. Μπασσιάνη, Γ. Τσαληγόπουλος, Α. Λογοθέτης, Σ. Βαφειάδης, Ι. Ἰωαννίδης, Ἀν. Δουβλίδης, Κ. Ταυλαρίδης, Χρ. Δουβλίδης, Χ. Γαβριηλίδης, Β. Μαυρόπουλος, Γρ. Βρυσόπουλος, Ζ. Τσopanόγλου, Κατ. Λάγια.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Σ. Κοραῆ

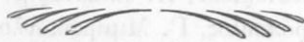
Δ. Ζαφειρόπουλος, Μ. Ζαφειρόπουλος, Τ. Τσολακίδης, Π. Πρόκος, Β. Καμαριώτης, Α. Φωκίδης, Ν. Θ. Μπίλιας, Γ. Σίμου, Φώτιος Τρουμπουλας, Μ. Ἀφεντούλη, Κ. Βακκιώτης, Σ. Κοραῆς.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Ἀδελφῶν Κοντοῦ

Γ. Μάργας, Ἄνδρ. Εὐταξιάδου, Ἄννα Κλωνάρη, Ι. Μασουρίδης, Εὐφροσύνη Κρητικοῦ, Β. Σιλιτζόγλου, Σ. Ξένος, Δ. Μακρίδου, Φρανσουᾶ Ἀρμάο, Σοφία Μενδρινοῦ, Ἀδελφοὶ Κοντοῦ.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Εὐστρατίου Κοραῆ

Σπῦρος Μῦγγος, Ἰωάννης Κωνσταντίνου, Ναταλία Κελέτη, Χρυσῶ Χοτζῆ, Γιάννης Σγούρης, Ε. Ἀποστολίδης, Ἀμ. Βάγιας, Σ. Παπασταυρίδης, Μ. Α. Ἀναγνωστόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Χρήστου Γ. Μαῖοπούλου

Χρήστος Γ. Μαῖοπούλος, Ι. Στρατηγός, Α. Ἀλεξανδρίδης, Δ. Νικολαΐδης, Σάβας Πολίτης, Φ. Σ. Φενερλή, Χρ. Νασόπουλος, Ν. Ι. Κασαπίδης, Β. Σ. Κεσίσογλου, Γ. Στεφανίδης, Π. Β. Παπαδόπουλος, Κ. Δ. Μαυρίδης, Κ. Κούμπογλους, Χρ. Κ. Ἐγγονόπουλος, Κ. Πετρίδης, Ι. Κωνσταντινίδης, Κ. Μορφιάδης, Μ. Χαΐλης, Α. Β. Μεινιάδης, Κ. Ἀρβανιτίδης, Ε. Γ. Σαρηγιάννης, Α. Μαρκόπουλος, Ν. Νικολαΐδης, Α. Γαλαζούδης, Ι. Τσιτος, Θ. Σ. Τσοραπτζόγλου, Δ. Καλόθετος, Κ. Φρέγκογλου, Γ. Χατζόπουλος, Χρ. Μαυρομάτης καὶ Σακελλαρίδης, Ν. Ἀναστασιάδης, Δ. Ἀλευρᾶς.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Γ. Μάργα

Γόρης Κ. Μάργας, Δ. Τσιρανίδης, Χ. Κοσκινᾶ, Γεωργ. Χρ. Κυρούσης, Ἀγγελ. Εὐθινοπούλου, Κ. Π. Μάργας, Εὐθ. Α. Μάργας, Δ. Παπανίδης, Δ. Θ. Τριχόπουλος.

**Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Γ. Ν. Βαλσαμίδου
καὶ Α. Ν. Σπυροπούλου**

Α. Γαβαλλᾶς, Ε. Καλλιγᾶς, Ε. Κοζῆ, Μ. Παπαδοπούλου, Θ. Δ. Κωνσταντινίδου, Ἀγγ. Καραπιέρη, Γ. Αὔγουστινος, Α. Χρηστίδης, Γ. Βαλσαμίδης, Α. Ν. Συρόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Κ. Ἀναστασιάδου

Ἀντώνιος Χ. Λουκίδης, Κ. Ἰωάννου, Γ. Λου-

κίδης, Κ. Γ. Ἀναστασιάδης, Πελοπίδας, Σ. Πολυχρονίδης, Α. Γ. Λουκίδης, Δ. Κοντόπουλος, Π. Σαβόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Δ)δος Β. Κολοκυθοπούλου

Β. Μαρίφογλου, Αχ. Παράσης, Γρ. Παράσχος, Π. Λεκός, Ἑλένη Μορφιάδου, Κλειώ Ἀλεξανδρίδου, Γηρ. Θεοδωρίδου, Α. Ε. Κουζούνης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Δ. Μιμηκοπούλου

Δ. Μιμηκόπουλος, Β. Ξανθόπουλος, Σ. Χουρμούζιδης, Ἑλπ. Ράνστεφ, Κατίνα Κωνίδου, Π. Μαυρογιάννης, Ἀρχ. Θεοχαρίδης, Ἀντ. Κουτσάλας.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Α. Παναλίδου

Ξ. Βεδιανόπουλος, Χρυσ. Λαζόπουλος, Γ. Φρεγγόπουλος, Α. Μακρίδης, Δ. Ρήγας, Γ. Φερμάνογλου, Α. Παναλίδης, Α. Χ'' Ἀναστασίου.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Μενελάου Μαϊοπούλου

Μ. Φ. Μαϊόπουλος, Δ. Παναγιωτίδης, Χρ. Ταβουκτσίδης, Ν. Β. Ἀλεκτορίδης, Μ. Πατσούνας, Δ. Θωμαΐδης, Ν. Λαδόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Νικ. Χ'' Κωστή

Νικόλ. Χ'' Κωστής, Π. Γ. Κοσμίδης, Γ. Χ'' Κωστής, Γ. Ἀρβανόπουλος, Κ. Α. Μαυρόπουλος, Ν. Παπ. Β. Κουγλουμτζόγλου.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ν. Θωμαΐδου

Κ. Σταυρινός, Κ. Φίλιππίδης, Θ. Δ. Θωμαΐδης, Ντούλος Χαλκούσης, Χ. Κουτσουράδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Π. Κυριαζῆ

Πάτροκλος Κυριαζῆς, Νικόλαος Ζαχαρόπουλος, Α. Παγκαλίδης, Α. Καλλιφάσας, Α. Ἡλιάδης, Π. Ἀναγνωστόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Α. Βαλάση

Ἑλένη Θεοδωρίδου, Κ. Βαλιάνου, Γ. Πυρογαλάς, Μαριάνθη Ἀργυροπούλου, Α. Βαλάσης, Γ. Βλακιάκης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Α. Ζαχαριάδου

Α. Βαφειάδης, Αἴμ. Μ., Γ. Δαρμῆς, Μ. Παχνῆ, Ν. Ἀργυριάδης, Α. Ζαχαριάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Χ. Παπαδοπούλου

Γ. Παπαδόπουλος, Σ. Βεργόπουλος, Π. Κάμφωνας, Κ. Βεργόπουλος, Σωτηρία Τριανταφυλίδου.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Γ. Α. Χρυσοστομίδου

Γ. Χρυσοστομίδης, Γαβ. Δουρβανίδης, Σ. Χατζόπουλος, Γ. Δημητριάδης, Ὁμουρλόγλους, Γ. Τρελλόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Π. Ἀθανασιάδου

Π. Ἀθανασιάδης, Α. Κυριακίδης, Β. Μαραγγοῦ, Ἀπ. Ἀ. Τρικιμένογλου, Μ. Α. Τρικιμένογλου.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι δ)δων ἀδελφῶν Ραῦση

Μαρ. Ραῦση, Ἀγγελικὴ Ραῦση, Χ. Μακρίδου, Β. Οἰκονομίδου, Ἄννα Ραῦση.

*Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου
τῶν τελειοφοίτων Ζωγραφείου ἢ
«Ἐλπίς» σωμ. 5.*

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Γ. Ἑλληάδη

Ἡ. Σακουλιάδης, Δ. Τσολακίδης, Π. Καμίδης,
Δ. Καραπετάκης, Γ. Ἑλληάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Δ. Ραπτοπούλου

Γ. Σαραντίδης, Γ. Θεοφύλακτος, Π. Ἀργυρόπου-
λος, Ἰ. Μπαϊραμίδης, Δ. Β. Ραπτόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Β. Κ. Χαβαράνη

Κ. Πλάκας, Ν. Πετσώνης, Δ. Θ. Χαβαράνης, Β.
Κ. Χαβαράνης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Α. Μοσχοπούλου

Ἰ. Μοσχόπουλος, Ν. Σεραπίνης, Α. Παπάζογλου,

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Δ. Δημητριάδου

Χαρκίλας, Λαμέρα, Γ. Τζούλης, Θ. Δοῦγκος, Γ.
Δημητριάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Εὐθ. Μπέλλου

Εὐθύμιος Μπέλλος, Γεώργιος Τσουκαῖος, Δημή-
τριος Μπέλλος, Γεώργιος Ἀδαμίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Γεωργίου Χρυσογέλου

18η ὁμάς Σ. Γ. καὶ Ε. Ἀνασνάσιος, Σπ. Μανί-

κας, Γεώργιος Ἰ. Χρυσόγεως, Σταμάτιος Γ. Σωτη-
ριανός.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Β. Μητσακοπούλου

Ἀ. Χρυσοβέργης, Ἀδελ. Βρούσου. Π. Δασίρης,
Β. Μητσακόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ἑμ. Ἐμανουηλίδου

Θ. Γιαννίρης, Σ. Εὐγενιάδης, Δ. Ρεάκας, Ν. Ἐμ-
μανουηλίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ἀλεξ. Δημητρακοπούλου

Ἀλεξ. Δημητρακόπουλος, Ἀντων. Δημητρακό-
πουλος, Ἀλεξ. Σκένδερς, Σταμπαρλίδης, ὁ σύλλο-
γος «Οἱ Καλοὶ Φίλοι».

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ἀγγ. Ἰωακειμίδου

Καμιτάκης, Κ. Σκαβάτσου, Αἰκ. Ἰωακειμίδου,
Θέμις.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ἰ. Γιαμαλάκη

Κ. Ἰ. Καράβας, Χ. Βασιλιάδης, Ἰ. Γιαμαλάκης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Χρ. Βασιλειάδου

Συμεὼν Σινικόπουλος, Ἀ. Ἀντωνιάδης, Χρ. Βα-
σιλειάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φρονίδι Ν. Β. Ἀθανασιάδου

Κοσμάς Σαντσόκας, Κων. Βούδρης, Νικ. Ἀθανα-
σιάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Κ. Δελιάδη

Ἰ. Χαριτονίδης, Ε. Δημητριάδης, Κ. Δελιάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Παντελ. Ἰακωβίδου

Δόμνα Ἰακωβίδου, Ἀμαλ. Διαμαντίδου, Μ. Χα-
ραλάμπους.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Ἐμ. Παυλίδου

Ἐμ. Χ΄ Παυλίδης, Κλήμης Ι. Λαυρεντιάδης,
Π. Καπλανιάδης.

*Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Συλλόγου «Ἡὼς» Κον-
τοσκαλίου*

Παῦλ. Χ΄ Σαύρου, Ἀναγνωστήριον Συλλόγου,
Μ. Κακουλάκης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Διογ. Ὀνάσογλου

Εὐθ. Καμαρίδης, Ἰωάννης Φωτεινός, Διογ. Ὀ-
νάσογλους.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Ματθαίου Α. Εὐαγγελίδου

Φίλιππος Γανόπουλος, Μιχαὴλ Παπινδρέου,
Ματθαῖος Εὐαγγελίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Κ. Τασσόγλου

Νικολ. Παπαδόπουλος, Κ. Τασσόγλου.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Κων. Κοσμίδου

Δημ. Κ. Κοσμίδης, Κυρ. Χαλεπίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Ε. Τζαννῆ

Γεώρ. Τζαννῆς, Ἀργυρῶ Τζαννῆ.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Χρ. Κατραπάνη

Κωνσταντῖνος Κατραπάνης, Χρῆστος Κατρα-
πάνης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Θ. Σ. Καλλιπολίτου

Θ. Σ. Καλλιπολίτης, Βιβλιοθήκη 7ης ὁμ. Κ.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Ἀλκαίου Μεταξᾶ

Ἀλκαῖος Μεταξᾶς, Κων. Μιχ. Χαβαράνης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Νικ. Εὐαγγελίδου

Ἀδὰμ Εὐαγγελίδης, Χρῆστος Σαρίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Α. Κάνφογλου

Ὁ Κασαρσίας Νικόλαος, Ἀλεξ. Κάνφογλου.

*Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι διευθύνσεως Ἠνωμένων Ἐκ-
παιδευτηρίων Μουχλιοῦ Ποτηρᾶ*

Πέτρος Ν. Κανάκης, Πέτρος Μισσηλίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Φραγκίσκου Γκαρῆ

Γεώρ. Τζιβάνης, Παυλ. Παυλίδης.

*Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Συνδέσμου Νεολαίας Γουρ-
δωνιωτῶν ἢ «Ἀναγέννησις»*

Σύνδεσμος Νεολαίας Γουρδωνιωτῶν Ἀναγέν-
νησις, Κ. Κιοφτερετζῆς.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι Μιχ. Γιαννακοπούλου

Παυλ. Παπαδημητράτος, Μιχ. Γιαννακόπουλος.

